

WE
ARE
THE
YEAR
1975

КАЛЕНДАР
АЛЬМАНАХ

МІТЛА

НА 1975 РІК

(XXIV РІЧНИК)

ANUARIO DE LA REVISTA UCRANIANA

de Humor y Sátira

"LA ESCOVA"

para el año 1975.

diasporiana.org.ua

ВИДАВНИЦТВО ЮЛІЯНА СЕРЕДЯКА

БУЕНОС-АЙРЕС — 1974

O. Makohin
3208 Priscilla Ave.
Cleveland - Parma, Ohio 44134

L A E S C O B A

Casilla de Correo 7

(SUCURSAL 7)

Buenos Aires

Rep. Argentina

Ілюстрований журнал гумору і сатири.

Виходить що-місяця.

Видає і за Редакцію відповідає Ю. Середяк

Ціна за 1 примірник . . . . . 2 н. пези

Передплата за 1 рік . . . . . 25 н. пез.

Передплата за кордоном:

Англія £1.50

Австралія . . . . . \$3.—

Бразилія . . . . . 20 н. кр.

ЗСА і Канада . . . . . \$4.—

В інших країнах рівновартість 4 ам. дол.

L A E S C O B A

REVISTA UCRANIANA

DE HUMOR Y SATIRA

Aparece una vez por mes.

Director responsable:

Julián Serediak

Suscripción: (Ley 18.188)

Precio de ejemplar . . . . . \$2.—

Anual . . . . . \$25.—

Tall. Gráficos "Champion"
c. Mercedes 2163, Bs. As.

Передрук дозволений за поданням джерела.

Correo Argentino Sucursal 7 (V. Sarsfield)	TARIFA REDUCIDA
Concesión N°4072	
Título de Propiedad	
Intelect. Nro 1,219,457	

Обкладинка у виконанні Бориса Крюкова

Suplemento de la revista "La Escoba"

IMPRESO EN LA ARGENTINA
PRINTED IN ARGENTINA

З НОВИМ РОКОМ!

Ось уже й круглењка дата —
Рік сімдесят п'ятий.
І в тому річному марші
Стали ми ще трохи старші
І слабіш на п'яти...

Що ж, на жаль, не молодієм,
Лиш сваримось, як умієм,
Без сварні не звикли.
А тим часом, а тим часом
Брежнев — партії окраса
Дружньо шкірить ікли.

Він з Америкою в парі
Улаштовує базари:
Всім по краплі, а для себе
Цілу землю й ціле небо,
За винятком хмари...

Пропаганда солов'їна
Трубить: — Ненька-Україна
Вже не та, що зновав ти.
З кожним роком більш міцніє,
Розцвітає, багатіє,
Їздить вся на автках.

Може, й їздить, та не з волі —
У степи мордовські голі,
В тундри болотисті,
Ну, а там, бач, не бідує,
Комунізм щодня будує,
Їсть деревнє листя.

Рік Новий нам не відомий,
Та, здається, в нашім домі
Змін не буде, братці.
То ж самі себе потішим,
Тимчасово сум залишим,
Вип'емо по чарці!

Іван Евентуальний

*****

DE LA EDITORIAL

Una de las expresiones más significativas del hombre es la sonrisa. No se sabe a ciencia cierta quien fue el primer hombre en sonreír, pero seguramente fue el primero en sentirse plenamente feliz.

La capacidad humorística del hombre no tiene límites. Si nos detuvieramos unos instantes en cualquier punto céntrico de una gran metrópoli y observáramos a los transeúntes, veríamos que más de uno parese escapado de una historieta o nos recuerda al personaje de una broma. Pues la sátira, el humor son partes integrantes de nuestra vida. Somos chiste, somos broma sin proponérnoslo.

La revista ucraniana de humor y sátira »LA ESCOBA« les hace llegar junto con la entrega de su Almanaque para el año 1975 los mejores augurios de un próspero y feliz año nuevo. Deseamos de todo corazón que nunca falten en vuestros rostros los signos de una sonrisa!

LA DIRECCION

СЛОВО ДО ЧИТАЧІВ

За традицією минулих років, наше видавництво випускає друком черговий Календар-Альманах «Мітла», цим разом уже на 1975-ий рік. Наш календар призначений для широкого круга читачів, а в першу чергу для людей, що люблять гумор і сатиру, для людей, що серед різних життєвих хвилин шукають порятунку в усмішці. В усмішці власній і в усмішці своїх рідних, друзів чи знайомих, в усмішці щирій і невимушенній. Тож Шановні Читачі, якщо і Ви приналежите до тої категорії людей, Календар-Альманах «Мітла» стане Вам у допомозі, буде Вам служити своїми дотепами, гуморесками і карикатурами, щоб Вас не опускала усмішка, цей великий привілей, що її посідає людина.

Український гумор і сатира у вільному світі різниться багато від того «гумору» і «сатири», що появляється друком на Рідних Землях. Гумор і сатира — як вияв творчої наснаги вільної людини — не можна замкнути в параграфах цензури. На нашій Батьківщині гумор і сатира підпадають під строгу контроллю кагебістів від пера, і там вільно посміятається «урядово» тільки з того, на що дозволяє партія. У вільному світі, скрізь де живуть українці, процвітає в ільний гумор і сатира, що дозволяє посміятысь з власних і чужих хиб, що дозволяє посміятысь нераз крізь слези. Тож будьмо й далі звеличниками і творцями вільного українського гумору, який тепер не має ще доступу до читача в Україні, — але віримо, що прийде той час, що український гумор і сатира з вільного світу матиме зелене світло для переможного маршу у вільну Україну.

В-во Юліана Середяка

СІЧЕНЬ

Ів. ст. II   українські свята:
ст. ст. I

Джаз
пригадки:

- 1 19 С Груд. 1974. Боніфатія
2 20 Ч свящнч. Ігнатія Богон.
3 21 П Юліянні влкмчн.
4 22 С влкмчн. Анастасій
- 5 23 Н перед Різдв., 10 мч. у Кр.
6 24 П влкмчн. Євгеній, Св. Вечір
7 25 В РІЗДВО ІСУСА ХРИСТА
8 26 С СОБОР ПРСВ. БОГОРОД.
9 27 Ч св. первмчн. СТЕПАНА
10 28 П свв. 20.000 муч. у Нік.
11 29 С Дітей убитих у Вифлеємі
- 12 30 Н Нед. по Різдві, мчн. Анисій
13 31 П преп. Меланій
14 1 В НОВ. РІК, св. Василія В.
15 2 С преп. Сильвестра
16 3 Ч пророка Малахії
17 4 П Собор 70 апостолів
18 5 С Навечір'я Богоявлення
- 19 6 Н БОГОЯВЛ. ГОСП., Йордан
20 7 П Собор Івана Хрестителя
21 8 В преп. Еміліяна
22 9 С мчн. Полієвкта
23 10 Ч св. Григорія Ніського
24 11 П преп. Теодосія Вел.
25 12 С св. мчн. Татіяни
- 26 13 Н 29 по П.. преп. Єрмила
27 14 П св. Отців у Синаї
28 15 В преп. Павла і Гавриїла
29 16 С поклін оковам св. Петра
30 17 Ч преп. Антонія Вел.
31 18 П свв. Атанасія і Кирила

1. Новий Рік
6. Трьох Королів

ТАКА ДІЛЬНИЦЯ

Після закінчення виборів до Верховної Ради Сов. Союзу, в київському обкомі партії обговорюють висліди виборів.

— Товариши, — каже голова обкому, — 99.96% всіх виборців на Україні голосували на кандидатів комуністичної партії. Це значить, що на території Української ССР мameмо біля 8000 ворогів народу. Що ви на це, товариш?

Після хвилини мовчанки підвівся голова одного з київських районів і каже:

— Це все гарно, тільки я не розумію, чому ті всі вороги народу мешкають якраз в моєму районі?

Кожному по його спеціяльності ...

ЛЮТІЙ

НВ. СТ. Н   українські свята:
СТ. СТ. І

1 19 С преп. Макарія

2 20 Н 30 по П., преп. Євтимія

3 21 П преп. Максима ісповідні.

4 22 В первомчн. Анастасія

5 23 С свящнмч. Климентія

6 24 Ч преп. Ксені (Оксани)

7 25 П св. Григорія Богослова

8 26 С свв. Ксенофonta і Мар.

9 27 Н 31 по П., пер. мощів І. З.

10 28 П преп. Єфрема Печерськ.

11 29 В пер. мощів Ігната Бог.

12 30 С ТРЬОХ СВЯТИТЕЛІВ

13 31 Ч свв. муч. Кира і Івана

14 1 П св. мчн. Трифона

15 2 С СТРІТ. ГОСП., мчн. Гавр.

16 3 Н 32 по П.. Симеона і Анни

17 4 П преп. Ісидора

18 5 В влкмчн. Агафій

19 6 С влкмчн. Христини

20 7 Ч свв. Партемія і Луки

21 8 П св. прор. Захарії

22 9 С св. мчн. Никифора

23 10 Н МИТ. І ФАРИСЕЯ. Харлм.

24 11 П свящнмч. Власія

25 12 В свв. Мелетія і Марини

26 13 С преп. Мартиніяна

27 14 Ч св. рівнапост. Кирила

28 15 П св. апост. Овпсима

Дж
пригадки:

ДИПЛОМАТ

Двох приятелів зустрілося випадково на вулиці.
Один з них каже:

— Знаєш, умер чоловік пані Ксені, і я не маю від-
ваги її про це сказати.

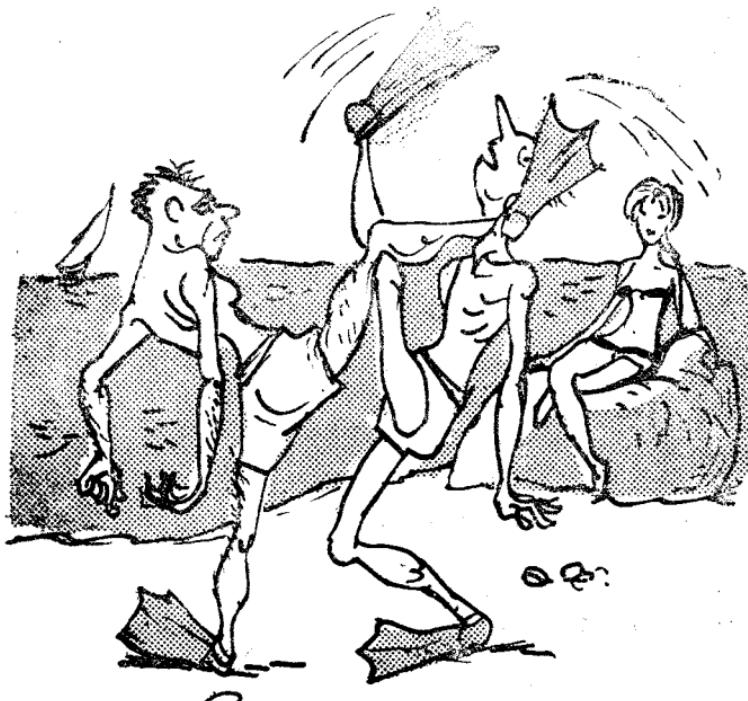
— Але ж ти дурний, дурний! Та це ж зовсім лег-
ко. Треба бути дипломатом. От я зараз піду і скажу.

Попрощались і розійшлися. Один пішов своєю до-
рогою, а другий — до хати пані Ксені.

— Пані Ксеню, чи ваш чоловік був заасекурова-
ний в УНСоюзі?

— Та був, був, а що таке?

— О, вже можете йти інкасувати гроші.

Коли футболісти стають пливаками...

БЕРЕЗЕНЬ

І
НВ. СТ. Н   українські свята:
СТ. СТ. І

1 16 С преп. Памфілія

Д л и

п р и г а д к и :

2 17 Н БЛУДН. СИНА, Теодора

3 18 П св. Лева, папи

4 19 В свв. Архипа і Теодота

5 20 С преп. Корнілія

6 21 Ч преп. Тимотея

7 22 П св. мчн. Маврикія

8 23 С свмч. Полікарпа

9 24 Н М'ЯСОПУСНА, зн. г. IXр.

10 25 П св. Тарасія

11 26 В преп. Порфірія

12 27 С св. Прокопія

13 28 Ч преп. Василія ієновідн.

14 1 П св. мчн. Євдокії

15 2 С свщмч. Теодота З.

16 3 Н СИРОПУСНА, св. Зенона

17 4 П преп. Гарасима (поч. П.)

18 5 В св. мчн. Конона

19 6 С св. 42 аморейських муч.

20 7 Ч свщмч. Євгенія

21 8 П преп. Теофілакта

22 9 С 40 муч. в Севастії

23 10 Н 1 Вел. Посту, Кондрата

24 11 П св. Софронія

25 12 В преп. Теофана

26 13 С Никифора, патріярха

27 14 Ч преп. Венедикта

28 15 П св. мчн. Агапія

29 16 С мчн. Савина

30 17 Н 2 Вел. Посту, Олексія чБ

31 18 П св. Кирила Єрусалимськ.

30. Великдень

НЕ ДУРНИЙ ...

На Сабуровій дачі досліджають одного хворого, який всіх запевняє, що він перший прибув на Місяць.

— Громадянине, — каже психіатр, — ви ж занадто злетіли, вертайтесь на совєтську землю.

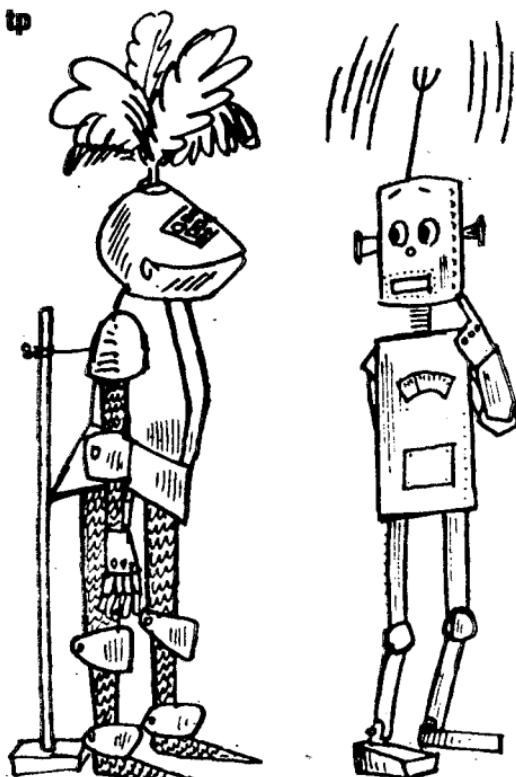
— На совєтську землю? Нема дурних йти знову до колгоспу! — відповів хворий.

* * *

ДОБРИЙ ПІДПІЛЬНИК

— Як гадаеш, чи можна Петрові довірити ту нашу велику таємницю?

— На стс відсотків! Він уже два роки тому як дістав підвищку платні, а своїй дружині не сказав дотепер про це ні слова!

— Гм... А це на
котрій планеті живи-
вуть такі істоти?

ЖВІТЕНЬ

А
нв. ст. н   українські свята:
єт. ст. і

Для
пригадки:

1 19	В свщнм. Хризанта, Дарії
2 20	С Отців убитих в Синаї
3 21	Ч св. Якова ісповідника
4 22	П свщнмч. Василія
5 23	С преп. Нікона, Лідії
6 24	Н 3 Вел. Посту, преп. Зах.
7 25	П БЛАГ. ПРЕСВ. БОГОРОД.
8 26	В Собор арх. Гавриїла
9 27	С св. мчн. Матрони
10 28	Ч преп. Іларіона
11 29	П преп. єванг. Марка
12 30	С преп. Івана Літвичника
13 31	Н 4 Вел. Посту, Іпатія Печ.
14 1	П преп. Марії Єгипетянки
15 2	В преп. Тита
16 3	С преп. Никити (Поклони)
17 4	Ч преп. Йосипа
18 5	П преп. Теодула і Агатона
19 6	С преп. Методія
20 7	Н 5 Вел. Посту, Юрія іспов.
21 8	П преп. Іродіона
22 9	В мчн. Євпсихія
23 10	С св. мчн. Терентія
24 11	Ч св. мчн. Антипи
25 12	П Василія, ісповідника
26 13	С св. Артемона. Лаз. Суб.
27 14	Н ЖВІТНА, св. Мартина
28 15	П апост. Аристарха
29 16	В мчн. Агафії і Ірини
30 17	С мчн. Симеона

ЩИРА ПРАВДА

Брежнев зі своєю жінкою вигріваються на морськім пляжу в Сочі. Біля них, у тіні, лежить їх улюблений собака. Льонька дивиться на собаку, дивиться, а потім, усміхаючись, каже:

— Знаєш, мені здається, що цей собака належить до нашої родини.

— Можливо, — буркнула Брежниха, — і тепер я знаю, чому дехто з твоїх соратників каже на тебе: «той старий пес».

* * *

ГАРНА ФАМІЛІЯ ...

— Чи це правда, пані Фрузю, що колишня наша служниця тепер працює у вас?

— Працює, працює, але не страхайтесь: ми їй віримо лише на одну десяту частину з того, що вона про вас розказує.

— Чи може одна жінка зразу любити двох?

— Любити ні, але обдурувати — так!

ПРАВЕНЬ

ІВ. СТ. Н   українські свята:
СТ. СТ. І

II

1 18 Ч СТРАСНИЙ, преп. Віктора
2 19 П ВЕЛИКА, преп. Івана Ст.
3 20 С СТРАСНА мчн. Теодора

4 21 Н ВЕЛИКДЕНЬ. Діонісія
5 22 П СВІТЛІЙ. преп. Віталія
6 23 В СВІТЛІЙ. влкмч. Юрія
7 24 С мчн. Сави Стратилата
8 25 Ч св. ап. Марка
9 26 П свящнмч. Василія Асам.
10 27 С св. апост. Симеона

11 28 Н ТОМИНА, Ясона і Сосип.
12 29 П 9 муч. у Кизиці
13 30 В св. ап. Якова
14 1 С прор. Еремій
15 2 Ч св. Атанасія Вел.
16 3 П преп. Теодосія Печерськ.
17 4 С св. мчн. Пелагії

18 5 Н МИРОНОСИЦЬ. Ірини
19 6 П преп. Йова многостр.
20 7 В преп. Акакія
21 8 С св. Івана Богослова
22 9 Ч пер. мощів св. Миколая
23 10 П св. ап. Симона Зилота
24 11 С свв. Кирила і Методія

25 12 Н РОЗСЛАБЛ., св. Епіфаній
26 13 П св. мчн. Гликерій
27 14 В св. мчн. Ісидора
28 15 С преп. Паҳомія Вел.
29 16 Ч преп. Теодора Освящен.
30 17 П св. ап. Андроніка
31 18 С св. мчн. Теодота

Дж
пригадки:

РІЗНИЦЯ

— Яка різниця між американським президентом і секретарем партії в Советах?

— Така, що американський президент має право зректися свого уряду, а секретар партії в Советах мусить ждати, аж його силою проженуть.

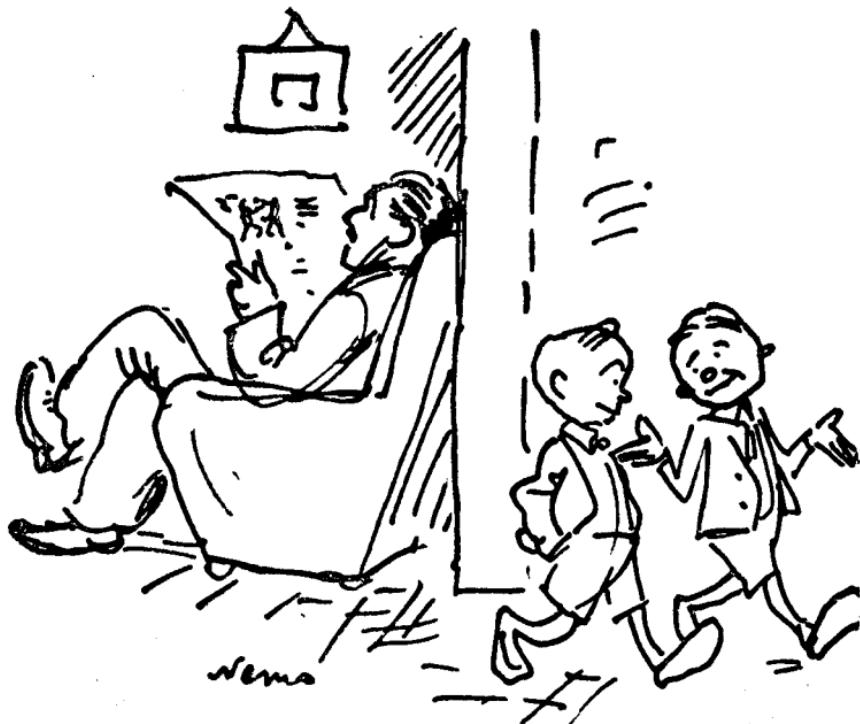
* * *

ПАТРІОТ ...

Відбувається засідання резолюційної комісії. Секретар щось там говорить, плянує, пропонує, а всі інші дрімають. Нараз один з членів комісії пробудився й питає:

— На чому ми заснули?

— Мій татко тільки тоді так завзято читає газету, як він сам щось написав, або про нього там написали.

ЧЕРВЕНЬ

нв. ст. н   українські свята:
ст. ст. І

17 18 19

- 1 19 Н САМАР'ЯНКИ, Патрикія
2 20 П мчн. Талатея
3 21 В свв. Константина і Олени
4 22 С мчн. Василіска
5 23 Ч преп. Михаїла і Євфroz.
6 24 П преп. Симеона Дивного
7 25 С З знайд. гол. Ів. Хрест.

Д ж
п р и г а д к и :

- 8 26 Н СЛІПОРОДЖ., ап. Карпа
9 27 П свящнмч. Терапонта
10 28 В преп. Никити
11 29 С мчн. Теодосій
12 30 Ч ВОЗН. ГОСПОДНЄ, Ісаак.
13 31 П св. ап. Єрмія
14 1 С мчн. Юстиніана

- 15 2 Н СВВ. ОТЦІВ, Никифора
16 3 П св. мчн. Лукиліяна
17 4 В св. Митрофана
18 5 С вщнмч. Доротея
19 6 Ч преп. Вісаріона
20 7 П свящнмч. Теодота Страт.
21 8 С свящнмч. Марка

- 22 9 Н ЗЕЛЕНІ СВЯТА, Кирила
23 10 П СВ. ДУХА, мчн. Тимотея
24 11 В ап. Вартоломея і Варнави
25 12 С преп. Онуфрія Великого
26 13 Ч преп. Акаїлини
27 14 П прор. Єлісея
28 15 С прер. Амоса

- 29 16 Н 1 по П., ВСІХ СВЯТИХ
30 17 П св. мчн. Мануїла

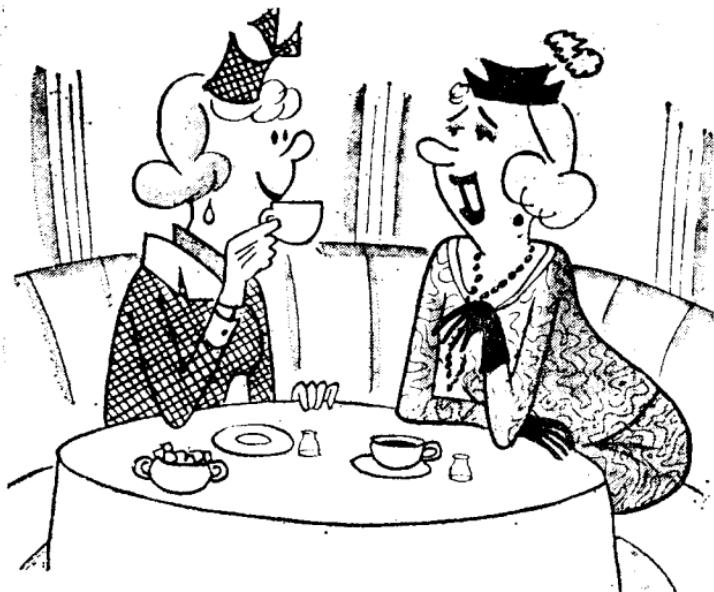
ЯК ЖИВЕТЬСЯ В СССР?

Було різно. За Леніна — ніби в тунелі: кудись преш, кругом темно, і тільки десь далеко-далеко — світле майбутнє. За Сталіна — то ніби в трамваї: половина — сидять, друга половина — стоять і трусяться. За Хрущова — як у літаку: всіх нудить, а вийти нема як. За Брежнєва життя, як їзда в таксі: що далі, то дорожче.

* * *

СОВЕТСЬКА ТОРГІВЛЯ

- Чому у вас гнила капуста?
- Знаєте, ніхто не купує!
- А чому ніхто не купує?
- Бо вона ж гнила!

— Раніш ніж йду спати, завжди думаю про всі злі слова, які я сказала протягом дня, — каже Ліда Роз'їхана своїй приятельці Олі Поздовжній.

— Невже? — відповіла Оля й додала: — То як ти живеш, коли так мало спиш?

ЛІТНІЙ

нв. ст. н   українські свята:
ст. ст. і

- 1 18 В мчн. Леонтія
2 19 С св. ап. Юди, брата Госп.
3 20 Ч свящнмч. Методія
4 21 П св. мчн. Юліяна
5 22 С свящнмч. Євсевія

Д х я
п р и г а д к и :

- 6 23 Н 2 по П., Агрипіни
7 24 П РІЗДВО ІВАНА ХРЕСТ.
8 25 В иреп. мчн. Февроній
9 26 С преп. царя Давида
10 27 Ч преп. Самсона
11 28 П пер. мощів Кира і Івана
12 29 С свв. ап. ПЕТРА і ПАВЛА

- 13 30 Н 3 по П., Собор 12 апост.
14 1 П преп. Косми і Дам'яна
15 2 В пол. ризи Пресв. Богород.
16 3 С мчн. Якінта і Анатолія
17 4 Ч св. Андрія Критського
18 5 П преп. Атанасія Атонськ.
19 6 С преп. Сисоя Великого

- 20 7 Н 4 по П., преп. Томи
21 8 П влкмчн. Прокопія
22 9 В свящнмч. Панкратія
23 10 С преп. Антонія Печерськ.
24 11 Ч блаж. княг. Укр. Ольги
25 12 П св. мчн. Іларія
26 13 С Собор архистр. Гавриїла

- 27 14 Н 5 по П., ап. Акили
28 15 П св. Володимира Великого
29 16 В свящнмч. Атиногена
30 17 С влкмчн. Марини
31 18 Ч мчн. Еміліяна і Якінта

Ч О М У ?

— Чому в ССР нема електричного крісла для тих, що засуджені на смерть?

— Ти здурів? Якщо в ССР вбивали б при допомозі електричного крісла, то уявляєш собі, скільки треба було б збудувати нових електростанцій?

* * *

ПОШТОВА ПОМИЛКА

В Мюнхені на одній і тій самій вулиці живуть два сусіди, що називаються Мюллер. Один з них помер, а другий поїхав на полювання до Конго. За кілька днів поштовий післанець доручив удові телеграму:

«Їзда чудова, тільки тут дуже гаряче!»

— Брильянт, що ти мені подарував, це звичайне скло.
— Не звичайне, а вишліфоване.

СЕРПЕНЬ

А
нв. ст. н   українські свята:
ст. ст. 1

1	19	П	преп.	Мокрини	
2	20	С	прор.	Іллі	
3	21	Н	6 по П., преп.	Симеона	
4	22	П	преп.	Марії Магдалини	
5	23	В	св. мчн.	Трофима	
6	24	С	мчн.	Бориса і Гліба	
7	25	Ч	Успення	св. Анни	
8	26	П	світлимч.	Єрмолая	
9	27	С	св.	влкмч. Пантелеймона	
10	28	Н	7 по П., апост.	Прохора	
11	29	П	мчн.	Калиника	
12	30	В	апостола	Сили	
13	31	С	преп.	Євдокима	
14	1	Ч	братів	Макавеїв	
15	2	П	пер.	мощів	св. Степана
16	3	С	прор.	Ісаакія	
17	4	Н	8 по П., 7 мол.	у Ефесі	
18	5	П	мучн.	Євсигнія	
19	6	В	ПРЕОБРАЖ.	ГОСПОДНЄ	
20	7	С	преп.	Дометія	
21	8	Ч	ієновіднк.	Еміліяна	
22	9	П	св. ап.	Матвія	
23	10	С	св. мчн.	Лаврентія	
24	11	Н	9 по П., мчн.	Євпла	
25	12	П	мчн.	Фотія	
26	13	В	преп.	Максима	
27	14	С	пер.	мощів	Теодосія Печ.
28	15	Ч	УСП. ПРЕСВ. БОГОРОД.		
29	16	П	пер.	нерукт.	Образу ГНХ
30	17	С	мчн.	Мирона	
31	18	Н	10 по П.,	Флора і Вавра	

Д л я
пригадки :

ШКОТИ ВСЕ ОДНАКОВІ

Вулицею їде поволі порожня таксівка, а побіч неї біжить-поспішає шкот. Врешті питає шофера:

— Скільки коштуватиме, щоб ви мене підвезли на станцію?

— П'ятдесят шилінгів.

Шкот нічого не відповідає, тільки біжить далі. За пару однієї хвилини знову питає:

— А тепер скільки візьмете з мене?

— Тепер? Шістдесят шилінгів.

— Чому ж так? — здивувався.

— А тому, що станція є в протилежному напрямку, ніж ви біжите.

За п'ять років буде в Буенос-Айресі три рази більше авт, ніж є тепер.

— Ну, і що з того?

— А з того, дорогенька, виходить таке, що як хто хоче переходити вулицю, то хай переходить тепер...

ВЕРЕСЕНЬ

А
нв. ст. и   українські свята:
ст. ст. I

- 1 19 П свящнмчн. Андрея Страт.
2 20 В прор. Самуїла
3 21 С апост. Тадея
4 22 Ч мчн. Атагоніка
5 23 П мчн. Іринея і Лупа
6 24 С мчн. Євтиха

Д х я
пригадки:

- 7 25 Н 11 по П., ап. Вартоломея
8 26 П мчн. Адріяна і Наталії
9 27 В преп. Пімена
10 28 С св. Августина
11 29 Ч усікнв. гол. Івана Хрест.
12 30 П патріярха Олександра
13 31 С Полож. пояса Пр. Д. Мар.

- 14 1 Н 12 по П., Симеона Стовпн.
15 2 П мчн. Маманта
16 3 В свящнмч. Антима
17 4 С свящнмч. Вавили
18 5 Ч правед. Захарії і Єліс.
19 6 П чудо архистр. Михаїла
20 7 С свящнмч. Созонта

- 21 8 Н 13 по П., РІЗДВО ПР. Б.
22 9 П св. Богоугод. Якима і Ан.
23 10 В св. мч. Минодори
24 11 С преп. Теодори
25 12 Ч свящнмч. Автонома
26 13 П св. мчн. Корнилія
27 14 С ВОЗДВ. ЧЕСН. ХРЕСТА

- 28 15 Н 14 по П., Порфірія
29 16 П св. влкмч. Євфімій
30 17 В Софії, Віри, Надії, Люб.

ПРОСЛАВА ПАРТІЇ

Редактор київського журналу до молодого поета:
— От усе у вас про природу та природу... Знаєте,
тоділося б пов'язати тематику вашої збірки з партією
та дружбою народів.

І поет відразу ж придумав:

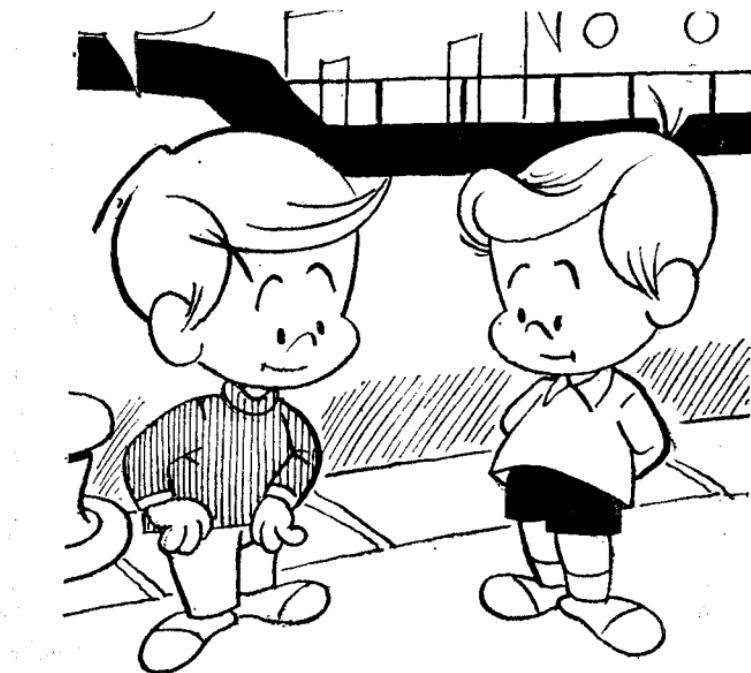
Уже весна, а скоро — літо,
Спасіба партії за ето!

— От тепер годиться до друку, — задоволено сказав редактор.

СОЦРЕАЛІЗМ

— Чому в Советах фабрики взуття заперестали
продажувати чоботи?

— Тому, щоб в цей спосіб унеможливити поширення
захалявної літератури.

— Як даси мені цукорка, то скажу тобі таке слово,
за яке тобі твій тато дасть чоколяду, щоб ти його не
говорив.

ЖОВТЕНЬ

А
нв. ст. н   українські свята:
ст. ст. і

Для
пригадки:

- 1 18 С мчн. Аріядни, Євменія
2 19 Ч мчн. Трофима і Сави
3 20 П влкмч. Євстахія і Тат.
4 21 С апост. Кондрата

- 5 22 Н 15 по П., свщнмч. Фоки
6 23 П зачат. св. Івана Хрест.
7 24 В первмчн. Теклі
8 25 С преп. Євфросиній
9 26 Ч св. апост. Івана Богосл.
10 27 П мчн. Калістрата
11 28 С преп. Харитона

- 12 29 Н 16 по П., преп. Кирика
13 30 П П свщнмч. Григорія Вірм.
14 1 В ПОКРОВ ПР. БОГОРОД.
15 2 С свщнмч. Кипріяна
16 3 Ч преп. Діонісія
17 4 П свщнмч. Еротея
18 5 С преп. Харитини

- 19 6 Н 17 по П., апост. Томи
20 7 П мчн. Сергія і Вакха
21 8 В преп. Пелагії
22 9 С св. ап. Якова
23 10 Ч св. мчн. Євлампія
24 11 П апост. Пилипа
25 12 С преп. Прога

- 26 13 Н 18 по П.. мчн. Карпа
27 14 П преп. Паракевій Терн.
28 15 В преп. Євтимія
29 16 С св. мчн. Лонгіна
30 17 Ч св. прор. Осії
31 18 П св. ап. і сванг. Іуки

НАРЕШТІ ПЕРЕГНАЛИ АМЕРИКУ...

До Городенки приїхав у відвідини Степан Спиця, який виїхав з того містечка тому сорок років до Америки. Тому, що в родині Спиці не було місця переночувати, він пішов до готелю, який, зрештою, мав заплачено ще перед виїздом з Америки. Після заповнення всяких анкет, дістав нарешті кімнатку.

— Пане, — каже Спиця до завідувочого, — я хотів кімнату з лазничкою.

— В нас того немає, — відповів. — Хочете мешкати, то мешкайте, а як хочете взяти купіль, то мусите іхати до готелю в Коломиї.

СЮРРЕАЛІСТИЧННЕ

Ніж і вилки розмовляли якраз про ложечку, що її пані Катерина вложила в склянку з чаєм.

— Ніби така маленька і невинна, — сказав ніж, — а ти лише дивись, як потрапила заколотити спокійну воду!..

Звеличник давнини і сучасності...

ЛІСТОПАД

НВ. СТ. Н   українські свята:
СТ. СТ. І

1 19 С прор. Йоїла

2 20 Н 19 по П., мчн. Артемія

3 21 II преп. Іларіона Вел.

4 22 В мчн. Аверкія

5 23 С св. ап. Якова

6 24 Ч мчн. АРЕТИ

7 25 II мчн. Маркіяна і Март.

8 26 С влкмч. ДИМИТРІЯ СОЛ.

Дж
пригадки:

9 27 Н 20 по П., Нестора літоп.

10 28 II мчн. Паракевій Іконій.

11 29 В мчн. Анастасії Римлянки

12 30 С мчн. Зиновія, Зиновій

13 31 Ч апостол. Стакія

14 1 II свв. Косми і Дам'яна

15 2 С свящнмч. Акиндина

16 3 Н 21 по П., мч. Акепсила

17 4 II преп. Йоакінія Вел.

18 5 В мчн. Галактіона

19 6 С апостола Павла

20 7 Ч Мелитинських мучен.

21 8 П СОБОР АРХ. МИХАЇЛА

22 9 С преп. Матрони

23 10 Н 22 по П., преп. Ерасті

24 11 II мчн. Мини, Віктора

25 12 В свящнмч. Йосафата

26 13 С св. Івана Золотоуст.

27 14 Ч св. ап. Пилипа

28 15 II мчн. Гурія (Поч. Посту)

29 16 С апостол. Матея

30 17 Н 23 по П., Григор., Макс.

1. Всіх Святих

З КІЇВСЬКИХ ЖАРТИВ

— Відгадайте загадку: трохи червоного, багато сірого, і на букву «а» кінчається?

— Та чорт зна, що це таке!

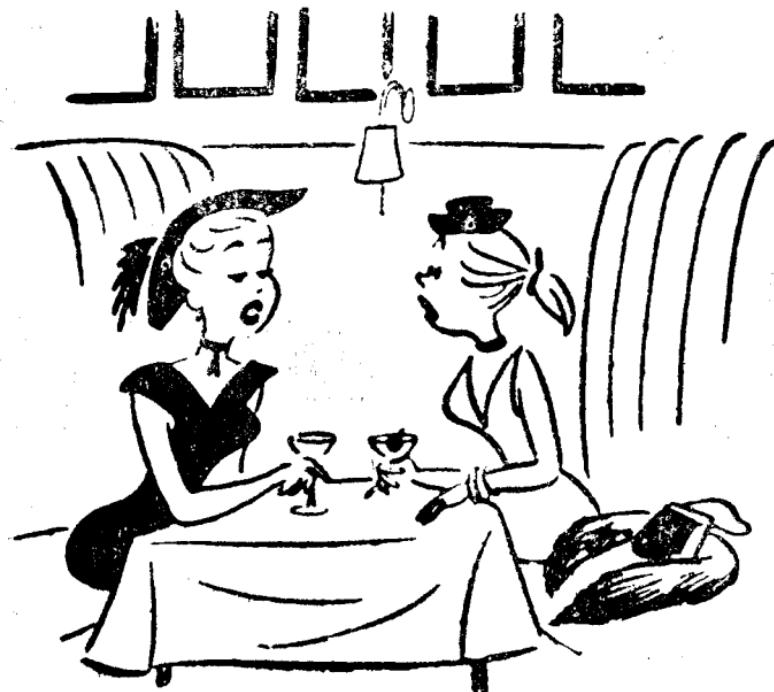
— Це міліціонер — в сірій уніформі з червоними петлицями.

— Але де ж тут закінчення «а»?

— Як де? Адже міліціонер — то паскуда.
* * *

— Ти чув, помер провідник комуністичної партії в нашому районі, на атак серця.

— Принайменше помер по своїй вірі: від експлозії червоних тілець крові.

— Чи Євгенія знайшла нарешті чоловіка?

— Не знайшла, але при допомозі великої своєї родини — впоплювала.

ГРУДЕНЬ

нв. ст. н   українські свята:
ст. ст. і

- 1 18 П св. мчн. Платона і Романа
2 19 В преп. Варлаама
3 20 С преп. Григорія Десапол.
4 21 Ч ВХІД у храм ПР. БОГОР.
5 22 П св. ап. Філімона
6 23 С преп. Амфілеха
-
- 7 24 Н 24 по П., влкм. Катерини**
8 25 П св. Клиmenta, папи
9 26 В преп. Алипія
10 27 С влкмч. Якова Персійськ.
11 28 Ч св. влкмч. Степана
12 29 П Парамона
13 30 С св. ап. Андрія Первозв.
-
- 14 1 Н 25 по П., прор. Наума**
15 2 П прор. Авакума
16 3 В св. прор. Софонія
17 4 С св. влкмч. Варвари
18 5 Ч преп. Сави Освяченного
19 6 П МИКОЛАЯ ЧУДОТВОРЦЯ
20 7 С св. Амвросія
-
- 21 8 Н 26 по П.. преп. Потапія**
22 9 П ЗАЧ. ПРЕСВ. БОГОРОД.
23 10 В мчн. Мими
24 11 С преп. Даниїла Стовин.
25 12 Ч св. Спіридона
26 13 П мчн. Євстратія, Ореста
27 14 С мчн. Тирса
-
- 28 15 Н 27 по П., Праотців**
29 16 П прор. Егтей
30 17 В св. прор. Даниїла
31 18 С мчн. Севастіяна

Для
пригадки:

ВИЩА МАТЕМАТИКА...

На таборових вишкільних курсах перед виїздом до Америки відбуваються іспити.

— Як називається той випадок, коли дівчина виходить три рази заміж? — питає викладач курсанта.

— Біологія, — той відповів.

— Пане, ви зовсім необізнаний з правничими термінами, тож мушу вам вияснити: коли виходить два рази заміж, тоді і є біологія, а коли три — тоді це вже тригонометрія!

* * *

ОПРАВДАННЯ

— Ви чому так побили позовника, що він два тижні не був спосібний до праці? — питає суддя.

— Високий суде, та ж він і так був тоді безробітним!

— Хоч я і не визнають на модернізмі, але ця різьба мені подобається.

ЯК СТАЛІН ТВОРИВ СОВЕТСЬКУ ЛЮДИНУ

В часі окупації України німцями в рр. 1941—1944 в багатьох містах нашої батьківщини з'являлися українські газети, в яких друкувалися і гумористичні твори. До уваги наших читачів подаємо фейлетон Анатоля Гака, — один із багатьох його фейлетонів, — які він містив в рр. 1942-43 на сторінках харківського щоденника »Нова Україна«.

(Ред.)

Сталін, як відомо, творив советську людину за біблійним зразком: ліпив її з глини. Ну, води, щоб замісити глину, на території СССР є досить. Глини так само вистачає. Отож, ліплячи людину, Сталін не зазнав великих труднощів. Інша річ — коли йому довелося удмухувати в неї душу. Тим більше, що душа советської людини, за Сталіновим задумом, повинна б бути не будь-яка, а — інтернаціональна.

Узявся Сталін і до тієї роботи. Дмухає день, дмухає другий, дмухає третій, — советська людина ледь-ледь ворушиться: не здатна навіть години постоюти в черзі по хліб. А тут же треба Сталінські п'ятирічки виконувати, а тут же треба суцільну колективізацію провадити, а тут же треба соціялізм в одній країні будувати. Хіба ж багато набудуєш з такою немічною людиною? Нічого не набудуєш. І звернувся Сталін до членів Політбюро ЦК ВКП(б):

— Ставайте, товариші, вряд, будемо гуртом удмухувати в советську людину інтернаціональну душу.

Поставали члени Політбюра вряд, понабирали повні груди повітря — дмухають. Дмухають день, дмухають тиждень, дмухають місяць, — советська людина ледь-ледь на ногах тримається: і двох годин не вистойть у черзі по хліб. А тут же треба індустрія-

лізувати країну, а тут же треба наздоганяти Європу, а тут же треба випереджати Америку. Чи наздоженеш та випередиш з отакою слабосилою людиною? Ніколи не випередиш. І звернувся Сталін до клясиців марксизму-ленінізму:

— Шановні товариши — Марксе, Енгельсе, Леніне! Допоможіть мені удмухнути в советську людину інтернаціональну душу.

Послухалися клясики марксизму-ленінізму. Поставали всі вряд, понабирали повні груди повітря — дмухають. Дмухають місяць, дмухають рік, дмухають п'ятирічку, советська людина і далі на обидві ноги шкутилькає: не може вистояти і трьох годин у черзі по хліб. А тут же всілякі міжнародні ускладнення, а тут же між державами виникають гострі конфлікти, а тут же на війну заноситься. А хіба багато навоюєш з отакою каліччю? Програєш війну. І звернувся Сталін, нарешті, до колишніх московських царів, князів та генералів:

— Ваша величноте! Ваша світлосте! Ваша ясноте! Допоможіть мені удмухнути в советську людину національну душу, а ні — загине Росія.

Почувши, що може загинути Росія, вони допомогли Сталінові — Іван Грозний, Петро Перший, Суворов та інші творці й збирачі «Московського государства». Як поставали вряд, як понабирали повні груди повітря — дмухають. Дмухають п'ятирічку, дмухають другу, дмухають аж до сьогодні. І, треба сказати правду, допомогли Сталінові. Советська людина ожила, подужчала, підбадьорилася: здатна по двадцять чотири години простоювати в чергах по хліб, царські погони наділа, навіть державний гімн замість «Інтернаціонала» заспівала. Що ж то за душа, що її вдмухували в советську людину московські царі, князі та генерали? Звісно, не інтернаціональна, а звичайнісінька **московська** душа, від якої велико-державницьким шовінізмом на ввесь світ тхне.

Анатоль Гак

КОМУНІСТИЧНІ СВОБОДИ

Свобода дії.

Свобода думки.

Свобода слова.

НА ЖІНОЧІ ТЕМИ

НА ПОКАЗ МОД

Наталка: — Мамо, мені треба нове вбрання купити.

Мама: — Що? Неможливо! Бюджет тріснув.

Наталка: — Заліпи скоч-тейпом, але нове вбрання мені таки потрібно. Твій відділ СУА влаштовує показ мод, і ти мене сама записала як модель.

Мама: — Та, так, я й забула. Ось маєш п'ять доларів, купи собі щось легеньке, літнє.

Наталка: — Мамо, за п'ять доларів я можу тільки купити хустинку до носа.

Мама: — Так? В якій то крамниці такі дорогі хустинки?

Наталка: — В Маршалфілді.

Мама: — А ти піди до Корвета й купи там за п'ять доларів сукню.

Наталка: — Як я можу йти до Корвета, як ти мене навчила ходити до Маршалфілда?

Мама: — А ти дечого й сама навчитись можеш. Отже — Корвет.

Наталка (щось надумалась): — Мамо, а можна з собою на закупи бабусю узяти?

Мама: — Як я можу не дозволити? Ти зараз же їй запропонуєш, і вона, як старша, дастъ мені догану. Дозволяю. Але грошей від неї не бери, бо одержиш березової каші.

Наталка: — Березової каші? А що це таке? Новий сирієл?

Мама: — Егеж, сирієл, але не такий вже й новий. Хочеш спробувати? Ось я зараз піду, виріжу пару різок з берези...

Наталка: — Ні, мамцю, колись іншим разом. Я зараз справді не голодна.

(Входить Бабуся, Мама виходить).

Наталка: — О, бабцю, ви мені якраз потрібні. Хочете зі мною піти до крамниці? Поможете мені сукню вибрati.

Бабуся: — Охоче. От тільки грошей візьму, десь тут була моя торбинка. А куди? Напевно, до Маршалфілда?

Наталка: — Угу. До молодечого відділу. А чи не могли б ви, бабцю, трохи інакше одягнутися?

Бабуся: — Що ти маєш на думці?

Наталка: — Ну, щось таке модерне, молодече. Щоб на вас там не так витріщалися та щоб не послали туди, де для всяких матрон сукні продають. Ось оце вдягніть! (подає їй пінафор або ще якусь одежду, що підлітки носять).

Бабуся (вдягає): — Змилуйся, Господи! Хоч би нас твоя мама так не побачила (швидко виходять).

У КРАМНИЦІ

Входить продавчина. (До бабусі): — Чим можу служити?

Бабуся: — Я... хотіла б нове вбрання. Щось модне, модерне.

Продавчина: — Для вас? (робить міни, сміється). Ви не туди втрапили.

Бабуся: — Ні, я вже маю (показує свій пінафор). А тепер от для цієї кози.

Продавчина: — Її розмір отут, на цих вішаках.

Бабуся з Наталкою перебирають строкаті вбрання, врешті, обое на однім погоджуються. Це — новий комбінеоз, що вибілений плямами й виглядає, як старий.

Бабуся: — Скільки це коштує?

Продавчина: — Тільки двадцять п'ять доларів.

Бабуся: — Досить помірковано, як на таку мистецьку річ. Як ти, Наталю, хотіла б таке?

Наталка: — Так, бабцю, тільки тут одне є — ще краще. Можна вам його показати?

Бабуся: — Неси сюди.

Наталка виносить подібний комбінезон, але подертий і з латками.

Бабуся: — Ну, мені той перший більш подобається, але й цей непоганий.

Наталка: — Бабусю, він із автентичними латками! Як помережаний!

Бабуся: — А цей скільки коштує?

Продавчина: — Тридцять п'ять.

Бабуся: — Ні, Наталко, так розкидати гроші не можна.

Якщо дірки й латки коштують десять доларів, то ж недаремно ми в хаті Сірка тримаємо — хоч тут пригодиться. От завтра в нас гості будуть, і Сірка мама примкне на ланцюг, щоб не докучав. А він же ж того страх як не любить! Злий буде, як чорт. Ото підсунь йому своє нове вбрання, і він тобі за десять хвилин на десять доларів роботу зробить, може ще й ліпше. Отож, панночко, ми беремо оцей (купує перший комбінезон).

БЕНКЕТ НАШОГО ВІДДІЛУ

Президіяльний стіл, покищо порожній. Виходить голова, дзвонить у дзвоник.

— Шановні пані і панове! Припиніть приватні розмови й сядьте рівненько на стільцях. Приготуйтесь привітати шановну президію.

(Тим часом біжить до обох боків сцени, то вправо, то вліво, і шикує членок президії):

— Ви, пані Іко, вийдете першою, бо ви найкуціша. За пані Ікою пані Ляля, бо вона найрозумніша. За пані Лялею пані Кука, бо вона найстарша віком.

Пані Кука: — Перепрошую, пані голово: ви старші мене.

Голова: — А що, ви в моє свідоцтво заглядали? Нема часу сперечатись! Ви виходите третьою.

(Біжити на другий бік)

— Пані Зізю, ви виходите першою, бо ви найвища.

Пані Тютю, ви виходите за пані Зізєю, бо ваша ма-
ма вчилась в одній клясі з сенаторкою Кисілев-
ською. Пані Дюдя йде третьою, бо інакше бути не
може. Ну, і я остання, цебто з другого боку перша.

Пані Іка й пані Зізя (дуетом): — А чого це ми останні?
Мені чоловік спеціально для такої оказії нового
мінка купив, а ви мене останньою ставите.

Голова: — Та ж не останньою, а першою, першою!

Зізя: — Ви хитрі, як муха: як виходиш, то перша, а
як сядеш, то остання.

Голова: — Не сперечайтесь, першими будуть і так не
ваші мінки, а преподобні отці священики. Прошу
лишити для них перші місця. Ну, вже. Музика!
Марш!

**Грає музика, і вісім королев пишно заходять
до президії. Сіли.**

Голова: — Пані Іко, відкривайте збори!

Пані Іка: — Але наперед ви мусите мене представити!

Голова: — З якої речі!? Таж вас усі, як облуплену,
знають!

Пані Іка: — Дехто сьогодні перший раз зволив з'яви-
тися.

Голова: — Ну, добре вже, представлю: Вельмишановні
пані присутні й відсутні панове! Високоповажані
членкині, а також інші місуси, дорога молоде, ви-
сокорозумні сеньйори і сеньйоріти, і всі інші, що
не підходять до названих категорій...

Іка: — Ой, не так довго...

Голова: — Ну, то чого ж просила представити? (до
публіки): Вельмишановна публіко, передаю від-
криття банкету голові управи пані Іці.

Іка: — Вельмишановні присутні, високочесні панотці й
паніматки, і всі інші, вітаю вас із сьогоднішнім
днем і передаю ведення банкету нашій провідниці,
пані Зізі.

Зізя: — Мені дуже приємно, що мені припала така ве-
лика честь вітати таких приемних гостей, що дали

— Зажди хвилину, я тільки поставлю що інше варити, бо бачу, що те, що поставила раніше, вже готове.

мені таку приемну честь. Вітаю всіх присутніх і передаю слово нашій голові.

Голова: — Дякую, пані Зізю. Вітаю вас іще раз і прошу до слова голову управи, всіми нами люблену пані Іку.

Пані Іка: — Дякую, пані голово. Шановні присутні, мені припала велика честь привітати вас від управи округи, від вас усіх і від себе особисто. Від переволненого серця я б говорила до вас кілька годин, але для заощадження часу передаю слово пані Лялі.

Пані Ляля: — Дякую пані голово. Дякую всім за приемність вітати вас із сьогоднішнім днем...

(В цей час до столу підходить офіціянтка й каже):
— Дінер із реді. Мей ві серв?

Голова (до неї): — Єс, єс, сертенлі. (До всіх): Шановні присутні, розпочинаємо головну точку нашого бенкету. Смачного!

НАШІ ГРАДУАНТКИ

— Вельмишановні пані і пансве! Розпочинаємо параду наших градуанток, що красуються на сторінках славного «Нашого життя». Привітайте їх рясними оплесками, бо то ж наші любі доні, те, що ми виростили.

Виходять градуантки.

З'являється репортерка:

— Я — офіційний репортер «Нашого життя». Дозвольте мені перевести інтерв'ю з кількома градуантками.

— Ваше ім'я, панночко?

— Мері Джейн Капуста.

— Який ви фах набули?

— Норска.

— А як би це по-українському?

— Доктор.

— Ваше ім'я, панночко?

— Кеті Левики.

— Катруся Левицька! Славне ім'я. Який же фах у вас?

— Я теж норска.

— Цебто, доктор?

— Ні, докторова. Я вже заручена з доктором, а через тиждень весілля.

— А ви, панночко, на чим спеціалізувалися?

— На східно-слов'янських мовах.

— Чудово! І як отримаєте посаду, що будете викладати?

— Гм... Східно-слов'янську мову.

— А ви, панночко, бачу, докторат отримали?! Ого! Це вже бери вище!

— Так, докторат із психології.

— І де ж будете працювати?

— Стюардесою на Пан-Ам.

— Стюардесою? Але для чого ж вам докторат із психології?

— Щоб краще і безпомилково вибрati чоловіка.

В ЧОМУ РІЗНИЦЯ?

Один хворий має чимскоріш оперуватися. В лікарні питают:

— Перша чи друга кляса?

— А яка різниця? — перепитує хворий.

— Різниця така, — відповідає службовик, — що на першій клясі всі інструменти модерні, а лікарі старі; на другій — інструменти старі, а лікарі молоді.

* * *

НЕ ДУРНА...

Малий хлопець обсервує, як відбувається в церкві весілля. Після церемонії він каже до мами:

— Знаєш, мамо, та молода то зовсім не дурна жінка. До церкви йшла зі старим і лисим, а вже в церкві знайшла собі молодого і здорового парубка.

Л И С   I   Т Х I Р

(Б а й к а)

Раз Лис і Тхір, сховавшись в мури,
Хвалилися один одному,
Як легко їм давити кури,
Які живуть так по-дурному.

— Хоч півні й рвуться так до бою, —
Казав Лис другові Тхорові, —
Але вони лиш між собою
Все б'ються в кожному дворові.

В бою вони немилосердні,
У нім вони жалю не мають,
Остроги б'ють у саме серце,
Рвуть тіло, очі вибивають.

Але я скоро їх всмиряю,
На всякі хитрощі беру.
Спочатку я хвостом виляю
І обіцянками дурю.

Мовляв, за вас я тільки дбаю,
Себе їх братом називаю,
А як повірять (нехай знають) —
Усім їм голови зриваю.

— А я інакше їх патраю, —
Хваливсь там Лисові і Тхір. —
У темну ніч я засідаю,
Забравшись до курей у двір.

До сонних їх там підкрадаюсь,
Трохи їм диму підпускаю,
А задуливши — накидаюсь
І горло їм перегризаю.

—оОо—

Ті мури є кремлівські мури — не вагайтесь,
А хто відважні тї кури — догадайтесь.

Н А Ш I   Д I Т I

Говорити в наші часи про діти, це не легка справа. А не легка тому, бо в ній міститься уся їх місія, а з нею й наша будучність. Бо хто з нас не пам'ятає тих патріотичних кличів у нашій старокраївій пресі довкола цієї теми? «Лицем де дітей», «Наші діти, наша будучність», «Наше завтра в наших дітях» і так далі. І ми робили все можливе, щоб ці кличі ставали дійсністю: ми вчили дітей послуху, патріотизму і відповідальності. Правда, не все йшло так легко, як ми хотіли, але йшло: трохи просьбою, а трохи буком. А найбільше цим останнім. Пам'ятаю, прийшов я раз зі школи і приніс додому одну із тих нещасних записок, в якій стояло чорне по білому: «Сьогодні знову провалився із латини. Стягніть драбузі штанята, дайте йому за цю двою двадцять прутів, і поставте його в кут без вечері».

Мій запопадливий опікун так був розлютився, що не міг себе опанувати, і, мабуть, з поспіху чи з розсіяння, стягнув з мене штанята, влупив їм двадцять замашистих прутів, положив їх в кут, а мене лишив без вечері. І додав: «Пам'ятай, смику, бо на другий раз покараю тебе ще сильніше».

Це називалося в нас «наганяти розуму до голови». Від такої практики неодні школярі помудріли, доказом чого є те, що маємо тепер на еміграції такий мудрий провід.

Очевидно, у вільному світі такої практики застосовувати не можна. Бо тут обставини йнакші і погляди на справи відмінні. Ось недавно Стасів син вернувся зі школи з малопотішаючою запискою: з цього — зеро, з того — зеро, з тамтого — зеро. Розлючений батько майже зі шкіри не вискочив:

— Провалитися в першій класі? Неймовірне! Та ж я сам вибився на ноги, і зачав з нічого!

— Та й я, тату, зачинаю з нічого. Ви не бачите свідоцтва? — боронився хлопчина.

— А ти ще впевняв мене, як тобі гладко йде в школі! Стидайся! Я в твоїх літах брехонь не говорив.

— О-о? А в якому віці ви зачали їх говорити? — настоював непосидючий школяр.

[В краю, наш запопадливий батько, огірчений такою відповіддю, був би взяв малого смика за обшивку, перевернув його на коліно, влупив йому з десять прутів, і спитав:

— Ну, а тепер скажи мені, драбе, за що я тебе висік?

— Як то? — відповів би йому в слізах син, — ви мене б'єте і не знаете за що?]

Як би воно не було, сучасні діти не є такі затуркані, як нам це могло б видаватись. Ось недавно я зустрінувся у шпитальному вестиб'юлі з Ціхолазами, які, видно, пробували повчити свого п'ятирічного сина:

— Митрунню, ти не можеш відвідати свого хворого діда, нагорі. Лікарня не позволяє дітям туди заходити. Ти замолодий.

— Як то, не позволяє? — настоював хлопчина. — Аво мене були впустили, коли я там народився.

Подібне зайшло було в класі Петра Колотила, який пояснював дітям історію створення світу.

— А мій тато мені говорив, що ми походимо від мавп, — перервав йому Юзьо Фляк.

— Скажи твоєму татові, — відізвався один шибеник із кута, — що історія вашої родини нас не інтересує.

Звичайно, така сміливість залежить від самих батьків, бо що діти навчаться дома, те і виносять між людей. А що тепер нема такої стичності між батьками і дітьми, як колись, то діти вчаться самі від себе.

— Колись ми мили горшки руками і мали нагоду пізнати своїх дітей, — говорила нам Йойкова Текля.

— Бо одне мило, друге полокало, третє витирало, четверте складало, і так далі. За той час ми мали нагоду перекинутися (нераз терпкими) словами, а при цьому

й піznати одне одного основно. А тепер? Відколи ми купили оту нещасну машину до миття начиння, то все стало інакше: діти порозбігалися, я лишилася в кухні сама, і не маю навіть з ким словом перекинутися. Щось тут не «фітє».

Добре сказано. Це так, як бути на весіллі Гната Сирокачки. Бо після короткого «гав-ду-ю-ду» з молодою, я наблизився до Гната і почав йому товкмати шепотом на вухо:

— Як ти можеш женитися з таким неспосібним дуплом? Та ж вона крива, горбата, півліпа на одno око, а друге віхтъм заткане...

— Говори голосніше, бо вона ще й глуха, і, здається, ніби трохи німа, — «потішив» мене Гнат.

Ну, яка (буде) користь дітям із таких батьків? Мабуть, така сама, як із наших знайомих меценасів Бдзіхів:

— Чи ваші діти живуть з вами? — спитав я якось пані меценасову на базарі.

— Ні, вони ще не подружениі, — відповіла та без надуми.

Значить, говорити в наші часи про діти, це не така собі легка справа.

*****

СЛУХНЯНИЙ КОМСОМОЛЕЦЬ

Член комсомолу Міша Туполобов був вихований в дусі зірности партії. Але прийшла пора одружитись. Обрав собі Ніну Сем'оновну, активістку. Та ба! Одружитись — то так, але де дістати квартиру?

Побіг Міша до житлоуправління. Так і так, мовляв, невідклична пора, що годі нам довше чекати...

— Нічого не вдюю, — безрадно розвів руками чиновник. — Вільних помешкань зовсім немас. Прийдіть за рік, може і знайдеться квартира.

Міша, вихований у респекті до партії, по хвилині надуми запитав:

— А за рік коли прийти, ранком, чи після обіду?

ХТО ЯК ЗРОЗУМІВ

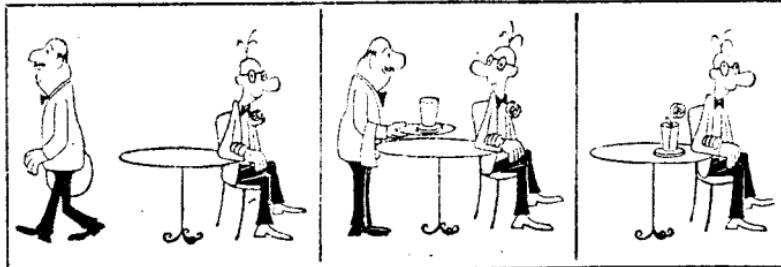
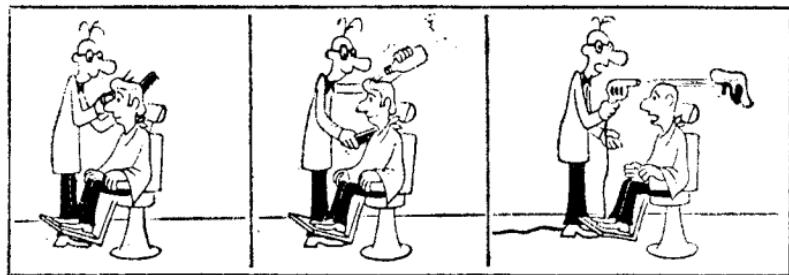
Сімнадцятирічний молодець уперше на забаві. Забажав танцювати. Підійшов до одної красуні та просить її до танку. Зарозуміла «мамина доня» погірдливо глянула на молокососа й каже:

— З дитиною не гуляю.

— Пробачте, пані, — відтявся хлопець, — я не зінав, що ви в тяжі.

Селепко в ілюстраціях:

ПОЛІТИЧНІ ДИВОВИЖКІ

В часах дивовижних живемо сьогодні.
Різні дивовижі стали дуже модні;
З них найбільш відомі нині — політичні,
Самозаперечуючі, безкритичні.

Політики наче отруїлись чадом,
Ставлять важні справи допереду задом,
Навиворіт, рапти, догори ногами,
І парують Бога із чортом з рогами.

Різні ліберали, різні демократи
Перед москвинами не знають, як стати:
Вигинають спини, лазять кругом раком,
І, діставши дулю, сидять тихо маком...

Колись Москва була для них всіх далека,
А сьогодні стала, наче свята Мекка:
Їдуть, як на прощу, до неї сьогодні
Лідери державні, аси міжнародні.

Люди різних станів і різних професій
Віддають ганебно себе без концесій,
Віддають мільйони тупі грошороби
Тим, що їх завзялися навіки угробить.

Москаль-держиморда, лупій-деришкура
Безустанку крутить невігласам юра:
Всміхається любо, тисне чемно руки,
А в колеса їхні спритно пхає дрюки.

Жеручи з кістками підбиті народи,
Реве він про право та усі свободи.
Мов крокодиль сльози він часто пускає,
В той час, коли жертву свою пожирає.

А лжеліберали і лжедемократи
Не знають як мають і на котру стати.
Ставлять повсякденно на дряхлий вітварик
І чортові свічку й Богові огарок.

Трапляються навіть духовні владики,
Які вірять сліпо у чуда велики,
Що вдастся їм штука (наївна головка!)
Зробити ягнятко із хитрого вовка.

Утопійне чудо засліпило очі —
Чужі кривди бачить ніхто з них не хоче.
Вони з ім'ям Бога лигаються з дідьком
Аж страшно і сумно, і смішно, і гидко...

Нехай собі вірять доти, аж ізмірять!
Взнають, коли з чуба полетить їм пір'я,
Що в чорта є завжди гострі, круті роги
А в брехні повсякчас коротенькі ноги ...

І в нас завжди свіжі різні дивовижі,
Від яких аж нудно й біля пупця ріже.
Куди б не ступити, на кожному кроці,
Сидять вони в оці, гризути вам у боці.

Тяжко є позбутися тої личини,
Хоч би й випили ви і літру рицини,
Хоч би ви і брали повсякденно клізму,
Не минули б боком з ними катаклізму.

Хтось вам ось, докаже велемудрим словом,
Ще й підсуне тезу вроді науково,
Скочить вам у воду, не спитавши броду:
— Усесер — держава нашого народу!

Ті за єдність вічно себе розпинають,
Лиш про неї мріють і Бога благають;
Коли ж поеднатись прискочить нагода —
Ревуть, що від неї буде лише шкода.

Той вельми хитреє, чужого шанує,
Свого легковажить, гудить, ігнорує;
Лікар не лікує — видає газети,
Опонента злять — його трафарети.

Жінки в нас спокійні, завжди примирливі,
Мужчини натомість, як баби, сварливі.

У нас повно мудрих, аж пнуться на ніжки,
Хоч й не прочитали ні одної книжки.

Отак повсякденно, отак безупину
Різні дивовижі у нас є на зміну.
Їх найбільше, звісно, також політичних,
Самозеперечуючих, безкритичних.

Панько Незабудько

Щоб не перешкоджати в сплітках ...

ПАРТІЙНІ МУДРАГЕЛІ

Їздять по селах партійні лектори, вчать селян мудрости. А які самі вони мудрі, то ось послухайте:

— Я прочитав вам лекцію про міжнародну політику, які будуть запитання? — так закінчив свій виступ один лектор. Підвівся жвавий дідусь і запитав:

— Поясніть мені, що таке «фаргелет»?

— Так називається нова держава в Африці, яка щойно звільнилась від колоніалізму.

Через тиждень приїхав інший лектор і читає селянам про астрономію. А дідусь знову із своїм запитанням: «Що таке фаргелет?»

— Це нова зірка, яку недавно відкрили в районі сузір'я Ліри, — і оком не зморгнув лектор.

Ще через тиждень слухають люди лекцію про досягнення медицини. А дідусь знову за свое: «А що таке фаргелет?»

— Так назвали новий препарат проти стресу. Власне, це антибіотик. Зрозуміли, діду?

Вийшов дід на двір та й каже людям:

— От як багато значить слово «ТЕЛЕГРАФ», яке я прочитав якось випадково задом наперед!

* * *

Х И Т Р У Н

На бензиновій станції наливають в авто бензину. Нараз власник авта бачить, що якийсь чоловік заходить на станцію, але поводиться так, ніби провадить авто; витягнувши руки поперед себе, «керує».

— Бачите, — каже службовець, що наповнює бензиною танк, — цей чолов'яга втратив у катастрофі авто, і збожеволів. Йому все здається, що він й далі керує автомобілем.

— То чому ж йому не виясните, як воно є в дійсності? — каже власник авта.

— Пощо? — відповів службовик. — Він за кожний раз, як тут «заїде», платить мені п'ять доларів за миття його авта...

ХАЙ ЖИВЕ ПИЛЬНІСТЬ

Досконала поліційна советська машина працює безперебійно уже 57 років. За Сталіна та машина породила двадцять мільйонів ворогів народу, тепер, можливо, трохи менше, але все ж таки, без ворогів не обійтися, і тому, насамперед, мусить бути пильність, або «бдительність».

Між іншим, у цьому слові знов же вороги народу додають після першої літери ще одну... І виходить явна контрреволюція, знущання над найважливішим державним гаслом.

Та ми про ворогів не хочемо згадувати. Цур їм! Краще, з почуттям невимовної подяки, згадаймо славних і по-вік незабутніх сексотів, наприклад, малолітнього Павлика Морозова, якому після його геройської смерті советська влада поставила пам'ятник за те, що він своєчасно доніс на свого батька-куркуля, розповів про захованій ним хліб, і того непоправного куркуля було знищено. Бо й що важить ворожій владі батько в порівнянні з безсмертними ідеями Маркса-Енгельса-Леніна-Ста...п! Не забуваймо ленінський заповіт: «Ніякої пощади ворогові, будь то батько, сестра, або брат». І тому скрізь, де тільки можна й де навіть не можна, насаджуймо красу і гордість сов. влади — сексотів. У них вся сила. Без них навряд чи втримались би при владі попередні генії людства — Дзержинський, Яго-да, Єжов, Берія, і сам найгеніяльніший з геніяльних товариш Сталін.

Сексоти за советського режиму є в усіх ділянках життя: у міністерстві освіти, в охороні здоров'я, в харчопромі й навіть у церковній ієархії. Ми ж знаємо: хіба обер-митрополит Никодим не сексот? — Сексот першого рангу, з невидимими генеральсько-кагебівськими погонами. Хіба патріярх московський і всієї Ру-

сі Пимен не маршал від КГБ? Кожен свідомий громадянин Советського Союзу мусить бути сексотом, інакше він не громадянин, а кат-зна, що.

«Бдительность», як ми вже сказали, найперша чеснота, і я хочу навести тільки два приклади тієї «бдительности», щоб ви вчилися й наслідували, розуміється, якщо у вас міцно закладені підвалини марксизму-ленинізму.

Десь у тридцятих роках мій приятель, звичайний,

— Подерта шкарпетка — це для мене доказ, що маєте неуважну дружину, а не замалу платню.

сірий селепко схотів мене відвідати, й як приятель вихований і чесний, запросив: чи я його зможу прийняти. Я післав телеграфну відповідь: «Виїзди мовчки», і негайно ж хутчіше, ніж дійшла телеграма, я був запрошений у відповідну авторитетну установу.

— Чому ти, вражий сину, — запитали мене, — пишеш «мовчки»? Значить, щось у вас передбачається? Може, якась протиурядова змова? Може, терористичний акт?

— Та ні, — кажу, — це звичайний жарт. Ми говоримо: сиди мовчки, або — слухай мовчки, або — іж мовчки...

— А для чого це слово згадувати в телеграмі? — не відступає слідчий. — Ти, чортів кудлаю, думав, що на пошті нема бдительності? Помиляєшся! Якраз пошта в нас найбільш бдительна, і нічого там не проскочить без уваги.

Повірте, тиждень тягали мене за оте «мовчки» не тільки мене, а й моого приятеля. Він аж розсердився. — Дурак ти, — каже, — ще й малохольний. Та в нас за кожним словом шукають прихованіх ворогів народу. І йнакше не може бути. А-ну, попусти, не звертай уваги на різні підозрілі слова, дай вільну руку в приватному листуванні, як у капіталістичних країнах. То що буде? Зразу ж домовляться між собою кілька ворогів, приїдуть у Москву, під Кремль, закладуть там пекельну машину й зірвуть усе політbüro рідної партії. Не роби більше дурниць, приятелю!

Другий приклад, досить свіжий, не з тридцятих років, а з року Божого 1972-го. Мій канадський приятель преміював свого сина, після закінчення ним гайськулу, поїздкою в Україну. І ось той син мав необережність розповісти (правду!) про життя в Канаді. Ну, ю, що ж ви думаете? Зразу від бдительних сексотів надійшло аж дев'ять заяв про ворожу пропаганду, і того юнака негайно вислали за межі України, не давши добути цілого тижня, а на додаток «замотавши» кошти подорожі, оплачені туди й назад. Це «щоб не

зайдався», як кажуть. Щоб відчув і морально і матеріально караючу десницю пролетаріату...

Поки існують в СССР славні сексоти, жодних ворожих виступів там не буде, їх зразу ж «разоблачать». Я ж, навчений особистим досвідом і вищеноведенім випадком, навіть живучи в Америці, уникаю різних підозрілих слів. Пишу своїм рідним про погоду, про те, як капіталісти знущаються над трудячими людьми, як тяжко тут достоятися в черзі за картоплею. Boeh ж бдительна советська пошта негайно повідомить відповідні органи, і вашу рідну тягатимуть і допитуватимуть, як колись мене. А кому це потрібно?

*****

«Розбити у випадку небезпеки!»

ПРИГОДИ ГРІШКИ ГОЛОПУПОВА

Грішка Голопупов, по батькові Ілліч (не «перший» і не «другий»), захотів відвідати «гнілой запад», і як добрий советський патріот, дістав дозвіл виїхати, як турист, до Америки. На джеті Аерофлота він прилетів до Нью-Йорку.

Улаштувавшись у готелі, він пішов оглядати місто. Вразила його немило неохайність і бруд, чим відзначається майже кожне більше американське місто. Вітер розносить листки газет, всякий папір і бруд по вулицях і хідниках, а різнородна публіка галаслива, одягнена здебільша по моді «а ля гіппі», і на кожному кроці засмічує місце. Це йому дуже не сподобалось. Зайшовши до однієї крамниці, Грішка випадково наткнувся на одного влізливого репортера газети, який зразу запримітив його, і приступивши, почав розмову. Після кількох питань, репортер, як кожний, звичайно, американець, питав:

— Як вам, містере, подобається Нью-Йорк?

— Очень брудний і некультурний! — відрубав Грішка і з обридженням плонув на підлогу, покриту карпетом.

Згодом зайшов він до одної великої і багатої крамниці і перший раз у своєму житті побачив, що люди на вищі поверхи їдуть рухливими сходами. Це його дуже здивувало. Як так? Сходи поволі підносяться догори і виносять людей на поверх? От «тьохніка»! Став він собі на сходку і виїхав на другий поверх. Походив, поглядав, дещо купив і хоче з'їхати униз. Бідачисько не знов, що з іншого боку такі самі сходи звозять публіку униз. Він прийшов у те місце, де його вивезли сходи нагору, став біля них і жде. А сходи все рухаються вгору, везучи все нових і нових людей. Він ждав так чверть години, пів, три чверти. Врешті ба-

чить, що сходи назад не вертаються, тож звернувся тоді до одного з продавців:

— Господін, — каже, — а покрутіть так сходами, щоб повернулись «обратно», бо я хочу з'їхати униз.

Проходячи раз містом, він зголоднів і зайшов до ресторану, щоб дещо перекусити. Ввічлива продавчина питає його, що він бажає на сніданок.

Москаль не мав зі собою багато грошей, тож попросив, щоб дала йому дешеву перекуску.

— О'кей! — каже продавчина. — Я вам зараз принесу «гат-дог».

Москалисько замахав руками і закричав:

— Нет! Нет! Я собачого м'яса не їм!

Іншим разом зайшов до їdalyni, і продавчина запропонувала йому на сніданок «пан-кейк» (млинці).

Грішка, почувши слово «пан-кейк», покрутів невдоволено головою й питає:

— А є у вас «рабочий-кейк»?

Побачив раз великий об'ємом на кілька десять сторінок щоденник «Нью-Йорк Таймс», і здивувався дуже:

«От, — думав він, — коли б так у нас, ото було б бумажки до курення корішків.

Коли приїхав назад, його питаютъ:

— А розкажи нам, Грішка, про капіталістичну Америку.

— Небагато й розказувати, дураки еті американци. Газети у них куди більші, як у нас, і в них ніхто не курить, а курительну бумагу вішають чомусь на рольках в уборних.

Панько Незабудъко

ЗОЛОТИ ДУМКИ

Жінка завжди згадуватиме з симпатією того мужчину, який хотів з нею одружитися; мужчина — жінку, яка не вийшла за нього заміж.

Біла шлюбна сукня є ознакою невинності, але в останньому часі починають бути модні теж і кольорові шлюбні сукні.

«СТАРШИЙ БРАТ»...

Батько до шостирічного сина:

— Ти чому б'еш молодшого братчика??!

— Бо він випив чорнило, а тепер не хоче їсти бі-булу.

.....

tp

Переможець ...

НЕРОЗБЕРИХА

А к т I

Іван зустрів Петра й благально просить:

— Позич двадцять долярів, потребую, як умерти!

Добряга Петро понишпорив по кишениях і каже:

— Не маю двадцять, маю лише десять.

— Добре, дай десять, а десять будеш винен, —
сказав Іван, заінкасувавши радісно десятку.

А к т II

Десь за два місяці Петро зустрів Івана й каже:

— Слухай, ти мені винен десятку. Що з довгом?

Іван видивився на Петра й каже:

— Що?! Я тобі винен десятку? Навпаки, ти мені
винен десятку!

А к т III

— Не знаєте, чому посварився Іван з Петром, такі сердечні друзі, — біля церкви питає одна жінка своєї подруги.

— Бо Іван завинив Петрові десятку, і не хоче віддати.

— Що ви кажете, пані? А я чула, що навпаки, що це Петро винен Іванові десятку, і не віддає.

* * *

Епілог: Чи в нашій громаді не трапляються такі справи, в яких годі визнатись, «хто кому винен»?

*
*

НЕ З ТОБОЮ ГОВОРЯТЬ...

Поїхав Брежнєв на Кавказ, і так там йому сподобалось, що вирішив показати свою демократичність і проїхатись в гори верхи на ішакові (місцева порода мулові). От іде Брежнєв, а назустріч вийшов раптом ще якийсь ішак та й питає:

— Слухай, приятелю, де ти таку свиню дістав?

— То ж не свиня, то такий самий ішак, — здивувався Брежнєв.

— Не з тобою говорять, — огризнувся зустрічний.

ТЕХНИК

Ми з дружиною сиділи на ганочку, погойдувалися в кріслах, призначених на літній сезон, коли бачимо — навпроти нашої хати зупинилося авто. Молодий, стрункий та гарно зодягнений мужчина стукнув дверцятками авта і йде до нас. В руках має плоску маленьку валізочку, таку, яку носять в Америці високопоставлені урядовці, а на устах в нього сяє усмішка. Привітавшись з нами, він представився: зубний технік. Він їздить до вибраних, з добрим ім'ям, людей і продає зуби. Дешево, за півціни, з гарантією на три роки.

Я кажу: — Ми, добродію, в такому віці, що нам не охота починати волокиту з зубами. В мене дещо їх бракує; ось одна щербина а вгорі друга, але це мені не шкодить.

Моя дружина (Христя) каже:

— Встав, Стефку (мене зовуть Стефаном), встав і матимеш з чим між люди вийти... Я вже давно про це думала.

Її порада підбадьорила техніка. Він відкрив валізочку, показує зразки зубів і веде розмову:

— Пані мають рацію. Ви, пане, виглядаєте молодо, лице аристократа і вам не личить ходити без кутніх зубів. Бачу, маєте порядні щербини.

— Та я не раз про це говорила, — підтягає в тон технікові Христя, — але моєму чоловікові тяжко видати гріш, він держиться за кишеню, ніби має болі в крижах. Я за тим, щоб вставити золоті містки, з чистого 24-караторового золота.

Я кажу: — Мені треба два містки, кожний довжиною на пів милі... Знаєш, скільки золота треба? А усмішка була б тоді в мене, як близнака... А злодіяки затягнули б мене в темний куток і за дурні зуби задусили б.

Христя не здає позиції. Вона доказує, що теперішня техніка притемнює золото.

— Що за помисли? Як то можна притемнити золото?! — відповідаю. — Хіба, що додадуть міді. Як хочеш мати мідні зуби, то технік тобі радо прислужиться і будеш голосна, як дзвіниця!

Технік зупинив нашу балачку. Він тої думки, що краще дати зуби порцелянові. Такі зуби надійні, міц-

— То це був росіл? А я думав, що це вода для прання білизни.

ні, не дозіпізнати — штучні, чи природні, і довготривалі. А золото без домішки зам'ягке і швидко стирається. Головне, що його цікавить — чи я вставлятиму зуби, чи ні.

— Так, пане добродію, мій чоловік хоче мати зуби. В цьому жодних сумнівів.

Христя сказала ті слова так переконуюче, що я не мав про що говорити; знизнув плечима, розвів руками, мовляв, я не протестую. Тоді технік витягнув із валізочки друкований блянкет контракту, тобто, умови, виповнив і дав нам підписати.

Я держу в руках копію контракту й, жартуючи, кажу:

— Бачиш, Христуню, ми на цьому папірчику, як риба на гачку. Тепер хочу я, чи ні, а зуби мушу мати.

Почувши те, технік сказав, що він та його спільнік доктор-дентист не належить до тих «рибаків», що ловлять когось на гачок, але зауважив, що контракт є контрактом. Він узаконений і зобов'язує.

— Ви перечитайте його уважно та дотримуйтесь приписів, — закінчив своє слово технік.

Прощаючись з нами, технік обвів червоним олівцем в календарі дату 13-те серпня. Моїм обов'язком в цей день, о другій годині післяполудня зголоситися до дентиста.

Технік пішов. Тоді я швиденько надів окуляри на ніс і читаю контракт. Чим довше читаю, тим більше пробирає мене страх. Те, що надруковано великими літерами — може бути, я з тим погоджується, але те, що надруковано маленькими, то один жах! Там вставлено такі різні пояснення — закруті й викрути, що після них друкований текст великими буквами не має жодного значення. Я кажу до дружини:

— Христуню, чи знаєш, що ти підписала?

— Те, що й ти. Бач, який мудрий... Чому не читав передтим, як підписував?!

Христя цілком виправдовує себе, каже, вона жінка й підписалася на контракті нижче свого чоловіка, як і тоді, коли погодилася йти з ним до шлюбу...

Я замовк і пішов до праці, щоб чимось приглушити гризоту. Я маю дуже цікаву працю — збираю старинні речі історичної вартості — купую і продаю. Не заробляю, з того не живу, але це мене дуже цікавить. Христя часто додає мені веселого настрою. Минулого року в день моого народження під'їхало до моєї крамнички авто з написом «Многая літа, Стефку!» А знаєте, що мені привезли? Мое старе хатне устаткування, яке я рік тому подарував бідним людям. Мое ліжко, крісло, комоди, фотелі привезли мені, як історичну вартість... Христуня вміє пожартувати, але часто буває ущіплива, мов рак.

Пробачте, що відійшов трохи від теми про техніка. Я більше його не бачив. Він, мабуть, отак ходить від хати до хати, підписує контракти і на тому його місія закінчується.

Коли прийшов час зголоситися до дентиста, я не відкладав справи і прибув до нього в точно призначенній годині. І контракт приніс. Показую йому те, що надруковано великим літерами і те, що маленьенькими, і запитую: чому ті маленькі перекреслюють значення та зміст того, що надруковано великими буквами?

— Забудьте дрібниці! — буркнув невдоволено дентист. — Ви прийшли в важливій справі і я дам вам фахову поміч, добре? А про техніка й про надруковане в контракті забудьте! Добре?

Дентист майже за кожним словом запитував по-англійському: «OK?.. OK?..» А я йому по-своєму: — Добре, хай буде «OK»...

— Маєте клопіт з зубами? — питав дентист.

— Та, ніби, маю і не маю. Покищо невеликий клопіт — пару щербин.

— Прошу сісти в цьому кріслі, — вказав дентист рукою на механічну споруду, — зараз ми їх оглянемо, а тоді будемо знати про що говорити.

Дентист почав крутити моєю головою на всі сторони, освітлювати мій рот рефлектором, і після огляду, сказав:

— Ваші зуби вимагають капітального ремонту.

Мусите мати не два містки, а три. Для третього я приготувлю «ґрунт» — вирву сім оцих горішніх зубів підряд. Добре?

— А скільки це все разом коштуватиме? — запитав я із страхом.

— Залежить від вас, — пояснює дентист. — Наприклад, вирвати зуб без наркозу — десять доларів, а з наркозом — двадцять доларів. Як хочете?

— Я нерадо переповідаю сплітки, але що іншого я можу з ними зробити?

— Я не терпеливий; заплачу з наркозом.

— Добре... 20 долярів за зуб. А тепер — які ви вибрали собі зуби? Золоті, порцелянові чи плястикові?

— Порцелянові.

— Є два сорти порцелянових: ті, що від гарячого тріскають, і ті, що не тріскають.

— Вставте ті, що не тріскають.

Під час нашої розмови дентист записував і підраховував, а тоді сказав:

— Добре... Дамо ті, що не тріскають. Тепер що до ціни: кожний місток — 300 долярів. Три містки — 900 долярів, плюс усунення зубів — $7 \times 20 = 140$, а разом — 1,040 долярів. Тепер ще одне: які ви хочете містки? Постійні, тобто нерухомі, чи ті, що наніч витягаються з рота? Я порахував ті, що витягаються; постійні, «голівудські містки» — ліпші від маминих зубів. Кожний такий місток на 250 долярів дорожчий. Які бажаєте?

— Ті, що ліпші від маминих — голівудські.

— Добре... До загальної суми додаємо ще 750 долярів, тобто, разом — 1790 долярів. Сюди не враховано працю техніка і матеріал. Зуби робить технік, я тільки дентист.

— А скільки візьме технік за свою працю?

— Зараз порахуємо. Значить так: візита до вашої хати і підписання контракту — 120 долярів; містки порцелянові-голівудські — 250 дол. за кожний, — разом 750 дол. Тепер ще одна справа: кожний місток приспосувається до двох зубів; на ті зуби (їх разом шість), накладаємо коронки, щоб не псувалися. Кожна коронка 50 долярів, а разом 300 долярів. Добре?.. Отже технік вас коштуватиме: 120, 750 і 300 = 1170 долярів.

— А все разом, пане докторе: технік, дентист, зуби, містки і все разом, скільки?

— Технік і матеріал — 1170 долярів, дентист — 1049, а разом — 2210 долярів.

Я потер пальцями чоло, щоб розрівнялися зморшки й кажу:

— Пане докторе, за ці гроші я можу купити нове авто. Людина родиться без зубів і нічого страшного, як беззубою помре. Чи варто в мої літа починати таку коштовну волокиту з зубами? Де взявся на мою голову отої технік? Він намовив мене підписати контракт, а тепер я маю клопіт.

— Але ж вам контракту технік силою не нав'язав! Ви самі запросили техніка до хати. Так, чи ні?! — кричить дентист.

— Я його не просив.

— Як то не просили? Ви йому відчинили двері, чи він сам вломався у вашу хату? І не пробуйте очорювати мого техніка, бо за це можете стати перед судом.

— Я не очорнюю, але ваших зубів не хочу. Ваш технік зловив мене на гачок, як рибу. Але я маю досить сил, щоб зірватися.

— То ви відмовляєтесь від контракту, який ви підписали?

— Відмовляюсь!

— То заплатите кару.

— Яку кару, за що?

— Ви не прикидуйтесь в того, хто не знає законів!

Дентист дістав з шухляди підписаний мною контракт і читає параграфи, надруковані дрібним шрифтом, де ясно сказано, що за порушення контракту пацієнт платить дентистові 400 доларів відшкодування, плюс заплата за матеріал. Чи вам це ясно?

— Ясно, як під час блискавки! — кричу так само голосно, як дентист, стримуючи лівою рукою праву, щоб не «свиснути» йому кулаком в носице. — То скільки я маю заплатити вам за зламання умови?

— Так, як ми ще не затратили матеріалів, а лише мали дві підготовчі сесії, на які потратив час технік і я, то вас буде коштувати тільки 400 доларів, при тій умові, якщо заплатите з місця. Місяць пізніше ми скеруємо справу в суд і ви вдодаток покриєте ще й кошти процесу.

Я мовчки вийняв з кишені чекову книжечку, ви-

писав чек на 400 доларів, гримнув дверима і поїхав додому.

На моєму подвір'ї я застав чиесь авто, «бізнесове» авто, на дверях якого написано: «Контрактор по огорянні й охолоджуванні домів. Ми встановлюємо нову огорівальну систему, переробляємо стару, чистимо і гарантуємо нашу працю на два роки. Кличте нас в день і вночі».

Я вскачу в хату злющий, мов той еспанський бик на арені, ранений списом торреадора. Контрактора я знайшов у пивниці, він якраз оглядає мою огорівальну систему і підраховує, скільки коштуватиме, щоб встановити нову. Дружина йому помагає.

Я запитуюсь у жінки:

— Чи підписали вже контракт?

— Ні, чекаємо на тебе...

Я став при дверях і кричу, як тільки можу:

— Марш з пивниці!! Геть з моого дому!! Забираєся з подвір'я!

— А ти хто такий? — питає контрактор.

— Я власник, я господар! Тебе хтось сюди кликав?

— Я сам приїхав, наше завдання — обслужити народ.

— Ти приїхав підписати контракт, як і той зубний технік?! Марш з моєї хати! — кричу, аж синію. — Ви чортові мародери, обманці! Геть, а то зуби повибиваю!..

Контрактор вийшов з хати, сів в авто і, включивши радіо, викликав поліцію. За кілька хвилин з'явився поліційний патруль, записав скаргу контрактора до протоколу і тепер мене покличуть до суду, відповідатиму за образу контрактора.

Отак, сидячи в кріслі на власному ґаночку, можна напитати собі лиха.

(хд)

— Ти, чоловічку, не нарікай. Тепер убрання
з латками дуже модні!

ПРИСВЯТА ГРАФОМАНАМ

Начіпив окуляри-рөвер,
Обіклавсь олівцями й папером.
Для нього закони мови,
Закони рими — туманна сфера.

Пише власним кульгавим шифром,
Що до чого — самі розберитеся!
І не має на думці, що прикро
Не читати, а навіть дивитись.

Графоманче! Чи ж варто писати?
Це тобі аж ніяк не під силу.
Краще було б цей час переспати,
Або спортом потішити тіло.

Та, я думаю, наша порада
Графоманові пройде крізь вуха.
В нього, бачте, одна засада:
Себе чути, а інших не слухать.

Іван Евентуальний

ОТ ТАК РОМАН!

П'ятдесят сторінок готувався герой до побачення.
Потім ще п'ятдесят міркував він про долю й призначення.
І були сто п'ятнадцять сторон на любовні признання призначені,
На думки й почуття передбачені й непередбачені.
П'ятдесят сторінок йдуть на відповідь від героїні,
Бо вагалась, непевна була від початку й донині...
Потім якось освідчився він на п'ятнадцять сторінках.
А на дальших п'ятьох — серце »тъох« і захоплене »Ах!«
І нарешті — одруження (в книзі одна лише сторінка).
Через п'ять сторінок

— вже й народилась дитинка.

Ну, а ще через рік (вистачить п'ять сторінок)
— і роману кінець...

Що й казати:

наш автор —
насправді мистець!

Ганна Черінь

Степан Вусатий

ЯК ПОСТАЛА УКРАЇНСЬКА МОВА?

(Мовознавча розвідка)

Думаете-гадаете, що наша чудова, милозвучна, співуча, українська мова постала так, як постали мови інших народів у світі? Так ви думаете-гадаете?

А дзюсъки-предзюсъки, не вгадали! Бо не так.

Признаюсь вам, під секретом, що і я, невіжа, спершу теж думав, що наша українська мова так само творилася, як і всі інші мови. Але як я прочитав працю нашого відомого мовознавця, професора Василя Чапленка, п. н. «Адигейські мови», то зрозумів, що ми, українці, не так творили нашу мову, як інші народи.

В усіх інших народів, як пишуть їхні мовознавці, мови творилися дуже просто: як лиши постав якийсь народ — то зразу й мову свою творив. Спершу мова та була простенька й бідненька, складалася лише з пару слів. Найперше вилонювали вони слова: мама, тато, сестра, брат; потім: їсти, працювати, кохати та інші слова щоденного вжитку. А як племена розмножувалися і творили народи, то вони придумували назви для тієї території, яку вони заселяли, та міст, у яких вони проживали. Пізніше придумували назви гір і долин, що находилися на їхній території, рік і річок, що пропливали через неї. І так творили вони щораз-то більше й більше нових назв і слів, їхні вчені-мовознавці їх удосконалювали, вкладали у норми, граматику.

Цілком інакше, як пише проф. Чапленко, постала наша, українська мова. За його геніяльним вченням, українська мова постала так:

Коли з'явився на землі український народ, то він не став сам собі творити свою власну мову, як це робили всі інші народи на світі. Заліниві, бачте, були наші пращури, щоб самі собі творити свою рідну мо-

ву. А при тому й дуже хитрі вони були: пощо, думали вони, мучитися, щоб творити свою власну мову, як ми можемо вже готову мову від інших народів узяти? (Мабуть, з того часу й називають нас «хитрі малороси»).

А як жили в перших початках наші предки без мови, як порозумівалися між собою — питаете? Проф. Чапленко про це не пише. Але я тверджу, що в тих первопочатках наші предки порозумівалися між собою на миги, вимахуванням рук і ніг, мугиканням та всікими іншими знаками.

tp

— Чи можете мені замінити цю книжку на іншу, бо в ній неподобалось мені закінчення.

А були-жили собі в тих часах маленькі адигейські племена — кабардинці, осетини, черкеси та інші. Отож, наші лініві, але хитрі пращурі, пішли до тих племен, та й кажуть:

— Люди добрі, газди гречні, дайте нам вашу мову.

А як вони це адигейцям сказали, не вміючи говорити — про це проф. Чапленко рівно ж не говорить. І я вам теж про це не скажу, бо не знаю, тож додумайтесь уже самі.

— А де ж ваша мова? Чого своєї не створили? — спитали їх адигейці.

— Лініві були та й своєї мови не створили...

Похитали адигейці головами, порадилися між собою і відповіли нашим безмовним пращурам:

— Ну, ѿ чорт з вами, беріть собі нашу мову, коли аж такі ліньюхи були, що своєї не створили.

Найперше взяли собі наші лініві предки від адигейців назву на свою країну. Адигейці називали тоді Україну «Урс». Наши предки перекрутили цю назуву і з «Урс» зробили «Русь».

Чому наші предки перекрутили цю назуву і з «Урс» зробили «Русь» — проф. Чапленко рівно ж того не вияснює. Я ж тверджу, що зробили вони це теж з лінівства. Бачте, нашим пращурам ліньки було навчитися справжньої вимови тієї назви, і вони з «Урс» зробили «Русь».

Після того пішли наші безмовні предки до адигейців і, мугикаючи по безмовному, попросили:

— Милостиво просимо, назвіть нам столицю нашої країни...

— Назвіть собі її «Кій», «Кій» або «Къуей», — подали проскти адигейці.

Наши лініві безмовники вимішали всі ті назви, як горох з капустою і зробили з них Київ.

— А другу, західню столицю, — сказали адигейці, — назвіть собі «Гъельєнь», що по кабардинськи значить «кричати». Ви народ хоч і безмовний, але дуже крикливий, бо вічно сваритеся між собою, то хай ваша друга столиця називається «Криклива». Наши ліньтяї

й це слово перекрутили й перезвали на «Галич». З того й пішла назва давньої столиці Західньої України, Галич, і назва тієї області, Галичина.

Ще пішли безмовні, лініві пращури наші до адигейців, шапки в руках:

— Дуже просимо, назвіть нам ще нашу найбільшу ріку. Пливі вона почерез нашу країну, широка й глибока, а ми не маємо для неї назви.

— Назвіть собі її «Дзнейз», що в кабардинській мові значить «місце, де можна застягти». Наши предки-недотепи перекрутили це слово і зробили з нього Дніпро. З того часу й називають так свою найбільшу ріку.

— А другу ріку, — сказали адигейці, — назвіть собі «Дзнейситри», що в адигейській мові значить «кожний», «всякий». Наши лініві предки перекрутили й це слово і назвали другу ріку Дністер.

За якийсь час знов прийшли наші безмовні пращурі до адигейців і мутикають:

— Поштиво просимо, дайте імення для наших богів. Маємо ми своїх богів, молимося до них, гатимо перед ними поклони, а не знаємо як їх назвати.

— Найстаршого назвіть собі «Периуем», що по адигейськи значить «бити». А вас треба бити за ваше лінівство, — повіли адигейці.

Наши лініюхи перекрутили це слово й назвали свого найстаршого бога — Перун.

— Молодшого бога назвіть собі «Хуарс», що по адигейськи значить «гоп» (Звідси, мабуть, і пішла приказка: «Гоп, куме, не журись!»)

Наши прастари нездари перекрутили й це слово і назвали свого молодшого бога — Хорс.

— Третього бога назвіть собі «Вауель», що по кабардинськи значить «віл», «воли». Ви лініві, як воли, то хай і ваш один бог називається «віл».

Але від чого наши спеціялісти-хитруни? Вони знов перекрутили й це ім'я і назвали свого третього божка «Велес», чи «Волес».

І знов прийшли наші безмовники до адигейців:

— А ще подавайте нам родові прізвища, щоб ми знали хто є хто, як нам один одного називати. Наплодилося нас тьма-тъменна, то треба нас якось поназивати, дати нам якісь прізвища, наймення.

І давали їм адигейці прізвища:

— Ти будеш називатися «Пеціуре», що по адигейськи значить «гострий».

Наші перекрутили цю назву на Петлюра.

— А ти будеш називатися «Хаме», тобто, по адигейськи «чужинець».

А від чого ж наші? Зразу перекрутили на Хома.

— А ти «Джеіус», по адигейськи «наклепник».

Наші перекрутили і назвали «Джус».

— А ти «Белебене», по адигейськи «общарпанець».

Наші перекрутили і назвали «Балабан».

Так дали адигейці прізвища Вам, Шановний Читачу, мені, пишучому ту мовознавчу розвідку-гумореску, проф. Василеві Чапленкові, і всім українцям.

(Як хтось з Вас, Шановні Читачі, хоче знати, що Ваше прізвище означає по адигейськи — пишіть до професора Чапленка, а він напевно Вам пояснить).

І так кожного дня приходили наші ліниві, безмовні пращури до адигейців, а ті, бувши щедрими, давали їм все нові й нові слова, назви, прізвища.

І так постала українська мова...

А чи Ви, Шановний мій Читачу, вірите в цю геніяльну мовну теорію проф. В. Чапленка, як постала наша українська чудова мова, чи не вірите, — це вже Ваша справа.

Бо відносно мене, то признаюся Вам щиро, що я не вірю в ці його мовні, як колись у Львові говорили, гоцки-кльоцки, ані трішки.

АНТИСЕМІТ...

— З ким би ти хотів піти на прохід: з Голдою Мейр, чи Софією Льюрен?

— Очевидно, з Софією Льюрен.

— О, зараз пізнати, що ти антисеміт!

НЕПОРОЗУМІННЯ

Одна жінка прийшла до славного лікаря, вже доволі старенького, й каже:

— Пане докторе, маю болі в горлі, не можу нічого їсти, з трудом говорю, і маю гарячку.

— Добре, пані, йдіть за параван і розбирайтесь.

— Але ж це горло, пане докторе...

— Кажу розбирайтесь! — заряджує гостро лікар.

Жінка пішла за параван, почала розбиратись, і нараз бачить, що в куті стоїть розібраний хлопчина.

— Ай! А ти що тут робиш? — скрикнула жінка.

— А я знаю що? — відповів хлопчина. — Я приніс докторові телеграму, а він казав мені йти за параван і там розібратися.

* * *

ПОВЧАЮЧА ПРОПОВІДЬ

Остання неділя перед вакаціями. Пастор одної англіканської церкви говорить проповідь:

— Мої дорогі брати і сестри! Дехто з вас поїде незадовго на вакації. Коли їхатимете автом, моліться. Коли їхатимете зі швидкістю 100 км на годину, проказуйте: «Господи, Боже, я недалеко Тебе». Коли їхатимете зі швидкістю 120 км на годину, проказуйте: «Небесний Отче, спішимо до Твоїх хоромів!», а коли їхатимете 140 км і більше, хай усі, що їдуть тим автом, співають: «Со святыми упокой...»

* * *

ХТО З КИМ ГОВОРИВ?

Бик працював у полі, і надвечір перестав працювати. Господар бив і лаяв — не помогло.

— Що з тобою? — врешті вигукнув господар.

— Я записався до юнії, і більше вісімох годин денно не працюю.

Господар відпровадив бика до стайні, а на другий день каже до бика:

— Сьогодні вже не мусиш йти до роботи....

— А це що, страйк чи свято?

— Ні одне, ні друге, але я вже говорив з різником.

* * *

ЖИДИ ВИННІ...

Один партієць-антисеміт в усьому бачив вину жидів. Приїхав він до Сочі покупатись на море, але, на його нещастя, вода виявилась холодною. Виліз він й обурився: «Ну, ѿх, холодна вода. Прокляті жиди!»

*****

— Чого наш директор так розкричався?

— Він підготовляється до аргументів, які вживатиме вдома під час дискусій з своєю дружиною.

ПЕРЕВІЛЕННЯ ДУШ

Багато людей на світі вірить в перевілення душ, тобто, що після фізичної смерти душа людини переходить в тіло звірів, птахів, чи комах.

Помер один чоловік, якого жінка дуже любила. Нещасна вдова так скучала за покійником, що постановила викликати на розмову його духа. Після відповідних ритуалів і заклять, почула його голос:

— Чого тобі треба від мене?

— Ой, скучно мені, любий, без тебе і я хотіла б з тобою порозмовляти. Скажи мені, де ти тепер перебуваєш, як тобі поводиться і чи ти вдоволений з потойбічного життя?

— Я дуже вдоволений, — почула вона голос чоловіка. — Тут так гарно! Всюди зелень — ліс, трава, свіжі і чисті водички, а жінок у мене більше, ніж у турецького султана.

— Ой-йо-йой! — заридала дружина. — А де ж ти тепер находишся?

— На полонині. Я є тепер биком серед стада корів.

* * *

СТУДЕНТИ...

Група советських археологів поїхала до Африки. В якихось лісах напали на них дикиуни, пов'язали їх, розклали вогнище і лагодяться їх пекти. Коли все вже було готове до початку відповідного ритуалу, надійшов якийсь старшіший між канібалами, подивився на москалів, і каже:

— Того спекти, і того також, але того третього ні, бо це мій товариш з університету Лубумби.

* * *

НЕ ВАЖКО ВІДГАДАТИ

— Відгадайте, діти, загадку, — сказала вихователька в діточому садку: «Маленький, сіреневий, під кущиком сидить...»

Дитячі голови почали напружено думати. Раптом догадався Петрусь:

— То Ленін ховається від царських солдатів...

ЩО Б МИ РОБИЛИ БЕЗ КАВИ?

Яка б не була імпреза,
При ній невідмінна теза:
Комедія чи трагедія,
Та сама при ній інтермедія —
Апетитна й поживна поява:
Чай із солодким і кава.

Оце в нас відбувсь в понеділок
Реферат про важливість гагілок.
Гагілки чи не гагілки,
Чекали на каву тільки!

Був вечір для старших в вівторок
(Для тих, кому вже гм... за сорок...)
З наставленням патріотичним
І бінго культурно-практичним.
Все це, не змінивши звичаю —
При каві, солодкім і чаю.

Успішно пройшла й середа:
Громада нова, молода
Зібралась від старших окремо
На чай, теж із тортом і кремом,
Що добра Катрусина мама
Спекла й для молодших так само.

Був трохи трагічний четвер:
Один з нас нежданно помер.
І ми його пишно ховали,
Казали промови й ридали,
І похорон вдався на славу:
Набалакались
І наплакались,
А потім пили чай і каву.

У п'ятницю сіropогодну
Відзначали річницю голодну.

Набалакались
І наплакались —
Як то мучились ті голодні...
Як то мучимось ми сьогодні
Через вічні гостини й бенкети,
Що руйнують нам наші дієти...
Набалакались
І наплакались,
І пам'ять померлих, за нашим звичаєм,
Вшанували ми кавою й чаєм...

Непогано було і в суботу:
Святкували річницю двохсоту
Не пригадую вже — кого:
Чи Шевченка, чи може того —
Ну, та як його, що написав «Енеїду»
(В літературі далеко не їду!)
Вечір удався на славу:
Ми сміялися,
Реготалися,
Вже чи слухали, чи не слухали,
Знай собі підливали в кухелі,
Чай пили із солодким, ще й каву.

А тепер я чекаю неділі:
Погарцюємо ми на весіллі.
Наспіваемось,
Нагуляємось —
І нап'ємось і чаю, і кави
Із додатком міцніших нектарів
(Це для улькусів і для катарів).

Отже, хто ще не знає — щоб знали,
Що високі у нас ідеали.
Так що маєте повну уяву,
Як ми плакали,
Як балакали,
Як сміялися,
Реготалися
І пили чай з солодким і каву.

НЕВІДСТУПНА ОПІКА

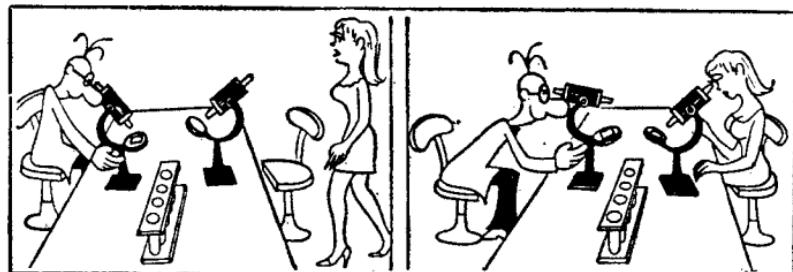
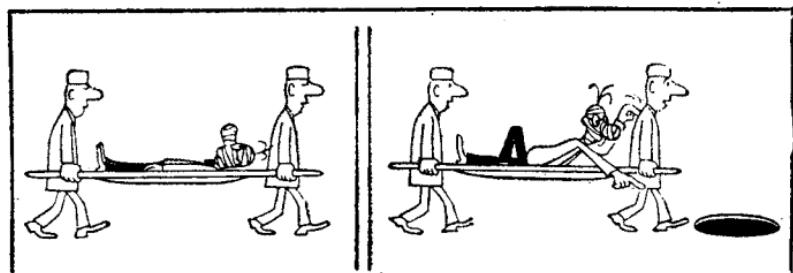
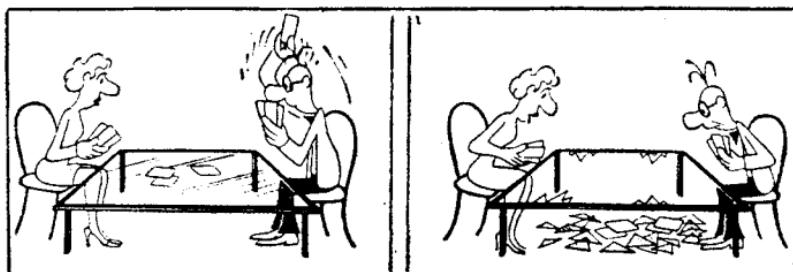
Зудар авт. Непрітомного шофера відвозять до шпиталю. За якийсь час він приходить до свідомості й каже:

— Де я? Де я?! В небі?

— Ні, дорогенъкій не в небі. Не бачиш, що я біля тебе? — потішила дружина.

Селепко в ілюстраціях:

Піо Люїс Акунья

НА ЧУЖІ ТЕМИ

(Ніби переклад)

Одного разу, одна англійська сім'я перебувала на вакаціях в Шотляндії. Під час однієї зі своїх прогулянок, вона запримітила чепурну сільську хатину, яка їй відразу видалася вигідним вакаційним місцем на чергове літо. Вона стала розпитувати хто є її власником, і скоро виявилося, що її господарем є пастор англіканської церкви. От вони й пішли до нього з просьбою показати їм ту невеличку сільську посілість. Той показав їм дуже радо. Хатина припала сім'ї до серця так з-за вигоди як і з-за свого положення, і родина рішила цю хатину винаймити на свої чергові вакації.

Вертаючись до Англії, згадані англійці роздумували над подробицями кожної кімнати, аж нагло дружині прийшло на думку, що вона не бачила W. C. (туалетної кімнати). Беручи під увагу англійську практичність, вони рішили написати господареві й спитати його про цю справу так:

Ваша Всечесносте:

Я є член тої сім'ї, яка кілька днів тому відвідала Вашу посілість з метою винаймити її на наші чергові вакації. Тому, що ми забули довідатися про одну дуже важну подробицю, я Вас дуже прошу вказати мені місце де знаходиться W. C.

Пастор, необізнаний із скороченням «W. C.» думав, що тут йдеться про церковну каплицю, що носила імення «Wells Chapel», і відповів зацікавленій пані так:

«Мені приємно Вас повідомити, що місце, про яке питаете, находитися яких дванадцять кілометрів від хати. Це трохи невигідно, головно, як

хтось має звичку ходити туди часто. Але деякі люди йдуть туди пішки, а інші возом, залежно від того, як їм треба, кожне прибуваючи там у відповідний час. Там може приміститися чотирисячі осіб сидячи, і сто стоячи. Усі місця до сидження покриті пурпуровим бархатом. Повітря там охолоджуване, щоб не допустити до надмірної горячі і сильних запахів під час виконування діла.

«Люди радять йти туди вчасно, щоб знайти собі місце. Моя дружина, яка, десять років тому, не звертала на це уваги, мусіла перемучити виконування діла стоячи, і відтоді вона вже не послуговується цим посібником.

«Діти сідають разом і всі співають хором. При вході людям дають папір, а ті люди, що не вспіють його дістати, можуть вживати папір свого сусіда по стільці, але при виході вони мусить звернути згаданий папір, щоб ним знову користуватися впродовж цілого місяця.

«Усе, що там лишають люди, які відвідують це місце, послужить на їду вбогим і сиротам із притулку для бідних. Таким то способом вони дістають обильний харч, не знаючи навіть хто їм його лишив.

«Там є спеціальні фотографи, які фотографують людей в різних позах, і ці знимки потім появляються в щоденниках того міста, у відділі соціальних новинок, що викликує неабияке зацікавлення і приводить до неодніх приятельських взаємовідносин. Це помагає розпізнати багато високих людей, що туди заходять. Накінець, я повинен вам сказати, що ті, хто відвідує це місце, виходять з почуттям великої полегші».

Так кінчився лист. Коли англійці його дістали, то малошо не зімліли, не зважаючи на їх англійську холодокровність.

З еспанської мови пореклав
Tiburgio

ГІПОХОНДРА

Бідна пані Дора —
Безнадійно хвора.
Всі хвороби світу
Не дають їй жити,
Мучать вічно жінку,
Не дають спочинку.
Доле моя, доле!
Тут болить, там коле,
Там дере, то ломить,
То як голку встремить,
То пече, то штрика —
Ходить, як каліка.
Ходить, світом нудить.
Поболюють груди,
Ломлять усі кости,
Беруть часто млости,
Болять часто крижі,
Коло пупця ріже.
Крутять завжди руки,

Ноги, немов дрюки,
В голові аж тріска
Та гуде у висках,
У хребті так ние
Аж в очах темніє.
Болять часто зуби,
Потріскались губи.
З шлунком криза вічно:
Раз запре критично,
То знов, хай їй трясця.
Вхопить швидка Настя.
Стогне безнадійно,
Наріка постійно.
Та як їсти сіла,
Вмить вам змолотила
Божих дарів стільки
За дві молотілки.

Панько Незабудько

САМ ПРИЗНАВСЯ...

У Єгипні знайшли мумію невідомого фараона. Довго вчені намагались встановити його ім'я та роки правління. Але безуспішно. Нарешті хтось догадався запросити експертів із советського КГБ. «Ребята» полізми в піраміду і наказали їм не перешкоджати. Через тиждень вийшли стомлені і заявили: «Рамзес XIV, дев'яте століття до нашої ери».

— Як же ви довідались? — зацікавились єгиптологи.

— Сам призвався.

* * *

ДОБРА ПОРАДА

— Пане докторе, що мені робити? Не можу зовсім уnochі спати.

— Гм... Гадаю, що вам найкраще найнятися на працю нічного сторожа.

БЕЗ СКОРОЧЕННЯ

— Ви — цікавий народ, — каже американський турист у Львові до принагідного розмовника, якого зустрів недалеко університету. — У вас все в скороченнях: замість Союз Советських Соціалістичних Республік, кажете СССР, замість Міністерство Внутрішніх Дел — МВД, замість комуністичний союз молоді — комсомол. Чи у вас немає нічого без скорочення?

— Чому ні, є — Сибір!

.....

— Пане, замовляйте собі, що лише бажаєте, а я вам зможу подати лише те, що виготовляють на кухні.

К Р И З А

Досі нам жилось чудово;
Що й казати — долярово:
Тепло, весело і сито,
Політично, грошовито...

Газолін ми набирали,
Сорту кращого шукали —
Як з бездонної криниці.
Ну, а юшт? Самі дурниці!

А тепер в нас інші речі,
Як неждані буревій:
Ні для авта, ні для печі
Вже не досить в нас олії!..

Ані шефам, ні міністрам,
Ні державним аналістам
Не спинити тої зміни,
Що до хмар піднесла ціни!

З того раді лиш араби,
Нафтovі товсті магнати:
В клешнях тиснуть нас, як краби —
Треба ласки їх прохати...

А у нас якраз бенкети,
Вже й закуплені білети
І сукні нові пошити —
Оксамит на оксамиті.

Як не буде газоліну —
Хоч бері та лізь на стіну:
Чим же наших пишних краль
Повеземо ми на баль?

ГАННА ЧЕРІНЬ

Особливості русского характеру

- За працею вони розмовляють про чарку та про жінок, а при чарці — про працю.
- Вони самі собі створюють труднощі, а потім їх «геройчно перемагають».

ЛІСТ СТАЛІНА

Сосо Бесович (автентичні грузинські імена, відповідні іменам Йосип і Віссаріон) прислав Микиті Хрущову (звичайно, коли ще той жив), з того світу листа:

«Сукин же ти син! Бодай би ти здох, і бодай би виздихавувесь твій рід. За те, що ти разоблачив мене з трибуни 20-го партз'їзу. За те, що викинув з ленінського мавзолею й примістив десь на задвірках, біля кремлівської стіни. Добре, хоч Льонька Брежнєв догадався поставити над могилою мій бронзовий монумент, а то люди й не знали б, хто в ній похованний, Сталін, а чи, може, здохлий кінь якогось партійного діяча. Ніколи не прощу я тобі й того, що ти, паскудна мордо, наказав повалити всі пам'ятники, які були мені поставлені ще за моого життя. А найбільше я ображений за викреслення мене зі списку ідеологів комунізму. Як добре звучало: вчення Маркса-Енгельса-Леніна-Сталіна. Значить, ти Сталіна обрубав. А кого ж впишеш на мое місце? Може, себе? Так ти ж малограмотний, нотуеш у своєму записнику: «треба разобрацца», замість «треба розібратись». Ти скомпромітувавувесь советський уряд, знявши на засіданні ООН свого паршивого черевика й гативши ним по столику, за яким сидів. Краще б уже гатив по своїй лисій дурній голові. Тепер у справі формальний. Ти таки колись гігнеш, то хай стане тобі відомо, що до пекла, де я перебуваю, тебе не впустять, а будеш скавучати, як собака, під ворітами й істимеш кістки, що я їх тобі кидатиму. Тут, правда, харчевий раціон не дуже розкішний. Мені дають на день миску баланди і 600 грамів хліба з домішкою деревного трачиння. Я писав уже кілька заяв на ім'я його величності Люципера, але він відповів: «Так, як ти годував своїх в'язнів, годуемо й

тебе. Присуд остаточний і оскарженю не підлягає». Отака зараза, Люципер. А забув він, як я, згідно з ленінським заповітом, переслідував релігію, нищив церкви, палив ікони, від одного погляду на які чхали всі чорти й чимдуж тікали до пекла. Гей, що казати! Нема вдячності ніде й, очевидно, ніколи не буде. Тобі ж, йолопе, моя особлива зневага. Я ж тебе витягнув за вуха з низів, наблизив до себе, зробив генерал-лейтенантом, хоч з тебе такий генерал, як з моого подертого чбота піраміда Хеопса. Добре, що Брежнєв і Косигін своєчасно дали тобі копняка, хоч і з них такі ж правителі, як з баранів маршали.

Чує мое серце, що без мене не буде ладу в СССР. Ти посварився з Мао-Тсе-Тунгом, який мене й досі шанує. Ти наробив непоправних дурниць із цілиною. Ти збудував ідіотський мур у Берліні в той час, коли західну Німеччину легко було приєднати й без муру. Словом, ти неперевершений дурень, і я бажаю тобі всього найгіршого, що тільки може бути в світі. Ага, як будеш відходити з землі, захопи для мене хоч пару кілограмів кав'яру та кілька пляшок моого улюбленого «кахетинського». Тоді я попрошу, щоб тебе пропустили до пекла і влаштували замітачем. На більше ти. свinya, не заслуговуеш».

Колишній Генеральний Секретар КПСС: Сталін
З оригіналом згідно: Іван Евентуальний

ПАРТІЯ ВЕДЕ...

Партійний «експерт» від мистецтва слухає репетицію симфонічної оркестри.

— Як вам сподобалось? — чемно запитав диригент.

— Нічого так, — відповів «експерт», — але чи раціонально ви використовуєте музикантів. От одні грають весь час, а отої ззаду тільки п'ять разів у бубон вдарив, а гроші, мабуть, ті самі отримує!

— Товарищу, така його партія...

— А, як партія, то нехай сидить.

ОСТАННЄ СЛОВО ПІДСУДНОГО

Громадяни судді!

Тут, на судовому засіданні, мені було закинено багато тяжких обвинувачень: говорилося, що я шахраював, обкрадав народ і державу, а на крадені гроші купував собі дорогоцінні речі, всілякі предмети розкоші, гуляв...

Що я можу на те сказати?

Так, дійсно, крав, шахраював, розкошував за нетрудові гроші.

Але чи я винен в цьому, громадяни судді?

Ні, я винним себе не визнаю.

Тут прокурор у своїй обвинувальній промові вимагав, щоб мене посадили в тюрму. Але — за віщо? За віщо? — я питаю. Чим я, скажімо, гірший за Михайла Юхимовича Ходорковського, директора магазину номер 1586 першого Київпромторгу?

Чи бував коли-небудь громадянин прокурор дома у Ходорковського на вулиці Рогнединській ч. 2? Отож. А я бував. І дещо бачив.

Бачив такі дорогі меблі, такі кришталеві сервіси, такі килими і дорогоцінні хутра, ціна яким не тисячі, а десятки тисяч карбованців.

Бачив я також і авто Михайла Юхимовича «Победу». Не ту, що він купив у 1965 р., а ту, що придбав недавно. Михайло Юхимович Ходорковський буквально смітить грішми, впевнено крокуючи від «Победи» до «Победи». А чи хоч раз спитав, як це йому так вдається при його скромній зарплаті в 90 карбованців на місяць? Ви питали, громадянине прокуроре?!

СУДДЯ: — Підсудний, з запитаннями можна звертатися під час судового слідства. Тепер вам надано останнє слово, отже — говоріть по суті.

ПІДСУДНИЙ: — Я по суті й кажу: я питаю, чому це

я повинен сідати в тюрму, а люди, які вкрали в десятки разів більше, ніж я, про тюрму й не думають, спокійно сплять собі у розкішних ліжках «Пташине Око», живуть, як у Бога за пазухою, роз'їжджають на власних комфортабельних автомашинах?..

До речі, коли вже зайдло про власні машини, то хіба можу я обійти Григорія Петровича Вінницького?

Ви, громадяні судді, можливо, знаєте, що в Києві є Рентгенорадіологічний інститут. Так от, у цьому інституті помічником директора по господарській частині працює мій друг і соратник Вінницький. І як працює, бісова душа! Чудотворець! Факт. З нічого робить гроши. Візьмє в одну руку папірець, до другої олівця,

---

— Здається, що це злодій.

— Так, але ми не маємо права мішатися у відділ для мужеських справ.

сам щось напише, сам за когось розпишеться і — мерщій до каси гроші одержувати.

Щоправда, не завжди мій друг Вінницький розписується тільки на фальшивих документах. Двічі на місяць він чесно, благородно, як і інші працівники інституту, ставить свій підпис у відомостях на зарплату. Аякже, 169 карбованців на дорозі не валяються! З цієї ж зарплати мій друг Вінницький і купив собі «Волгу» за сорок тисяч карбованців! Що то значить — ощадливість!

Ви, громадяни судді, може, бували коли-небудь на Гвардійській вулиці? Може бачили там височезний паркан, а за ним — новий великий будинок під номером 30? Багато-хто каже, що це будинок — з ковбаси, але то, розуміється, дурниці: сліпому, й тому видно, що будинок з цегли, що ціна йому не менше 100 тисяч карбованців.

Дехто не вірить, що такий будинок могла спорудити людина, яка одержує 120 карбованців на місяць. Але це чиста правда. Катерина Михайлівна Седова саме стільки й одержує, працюючи в ковбасному цеху Київської кулінарної фабрики.

До чого я все це веду, громадяни судді?

До того веду, що людина, яка вміє берегти копійку, багато чого може досягти в житті. А я — не вмію. Я — що вкрав, те й розтринькав.

Правда, крадучи і розкидаючи гроші, я не гадав, що мене можуть за це посадити на лаву підсудних. Адже ж є чимало таких, які живуть явно не на заробітну платну, а ніхто в них не питає, звідки ті грубі гроші в них беруться.

Я закінчує своє останнє слово, громадяни судді. Я визнаю, що крав, шахраював, залазив у державну кишенью, як у свою. Але винним я себе не визнаю. Перед лицем правосуддя заявляю, що у всіх моїх тяжких злочинах винен... прокурор.

(Пожавлення в залі. Сміх).

Так, так, прокурор. Бо коли б прокурор не спускав свого ока з тих, що беруть значно ширший роз-

мах, ніж це їм дозволяє зарплата, коли б він кожному такому типові не давав спуску, то небагато знайшлося б охочих наслідувати їх приклад.

Прошу суд зважити на те, що я — жертва поганого прикладу, і застосувати щодо мене не дуже суверу кару.

Застенографував
Г. Безбородько
(«Перець», Київ)

ПОДАРУНОК НА РІЗДВО

В Америці є звичай на Різдво обмінюватися подарунками. Тож якось напередодні цього свята видавець творів відомого гумориста Марка Твена написав йому листа, в якому повідомляв, що згідно з традицією він і цього року надішле письменниківі подарунок, а саме — слона.

Пойнятій від такої звістки жахом, письменник, мусів, однак, готуватися до зустрічі непроханого різдвяного гостя. І, звичайно, передусім треба було підшукати приміщення, придатне для слона. Довелось пожертвувати гаражем, де стояв автомобіль.

Уже перед самим Різдвом до Марка Твена завітав якийсь незнайомець і відрекомендувався: «Професор Май, спеціаліст по догляду за слонами». Він попросив дозволу оглянути приміщення й визнав його цілком вигідним, за винятком підлоги, яка могла не витримати ваги величезної тварини. Відтак заходилися терміново зміцнювати підлогу. Крім того, за порадою професора Мая письменник купив вагон сіна.

Через тиждень надійшло повідомлення про те, що залізниця привезла слона. Все місто, збентежене надзвичайною подією, зібралося на станції. Коли підійшов потяг, усі кинулися до вантажного вагона. За кілька хвилин звідти... винесли великого слона, зробленого з паперової маси. Вибухнув загальний регіт. І найдужче сміявшася сам Марк Твен — певно, ще й від бажання приховати досаду, що попався на гачок.

П Р О М А Й Б У Т Н Е

Мине сто літ і прийде світ
Відмінної доби.
Зададуть в архів і газ, і пар,
Відправлять жужмом в зоопарк
Всіх коней і кобил.

І ось на атомі самім
Помчить новий їздець.
І викличе усмішку в нім,
Як віл чумацький в наші дні,
Двадцятий вік — мудрець ...

Собі, як кажуть, господин,
Він прочитає «сказ»
Про те, як деспот, чортів син,
Малоосвічений грузин
Душив робочий кляс.

Про те, як ленінський Талмуд
Вивчали на «зубок».
А він — як для свині хомут —
Дав людству духову тюрму,
На голову — мішок.

Чудні творилися діла
На кращій із плянет.
Цвіли терор і кабала,
І цю страшну безодню зла
Оспіував поет.

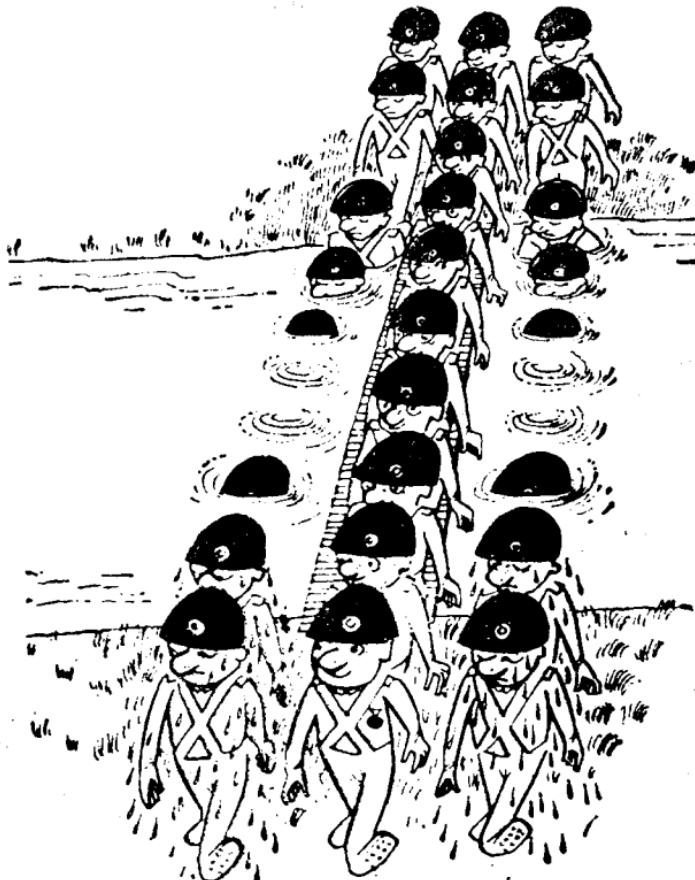
З вітчизни утікав народ,
Хоч так любив її.
Чекали там на заколот,
Та міцно всім замкнули рот,
Прирікши на жалі.

Не зможе зрозуміть цю річ
Майбутній чоловік.
І він поставить могорич

Тому, хто скаже, як «Ілліч»
Охмурив цілий вік.

Я сам ще й досі не збагну:
Для чого, краю мій,
Добу ти пережив грізну,
І хто чортів нам притягнув
Під маркою «месій»?

Іван Евентуальний

Наказ мусить бути виконаний!..

ВІРМЕНСЬКЕ РАДІО

В усьому Советському Союзі знають, що то не є республіканська радіовисильня Вірменської ССР, а так іменується ціла серія анекдотів, складених у формі запитань і відповідей. Чому саме «Вірменське»? Мабуть, тому, що народи СССР віддають належне своєрідному кавказькому гуморові, який має так багато спільногого з античною мудростю Сходу. Перефраза «Вірменського радіо» в тому, що воно відповідає на запитання негайно. Тільки раз, коли у Вірменського радіо спитали, чи можна в СССР купити авто за чесно зароблені гроші, радіо мовчало три дні, а потім сказало: «Не можна». Той, хто питав, обурився: «Я й сам знат, але чому ви одразу не відповіли?» Радіо сказало: «Питання було таке смішне, що ми сміялись три дні».

Радіо бере активну участь у побудові комунізму і дає практичні поради. «Чи можна створити гібрид риби і мула?» — запитали у Вірменського радіо. «Не тільки можна, але й треба, — сказало радіо. — З таких гібридних тварин були б добре бригади комуністичної праці: працювали б, як мули, а мовчали б, як риби».

«А чи можна схрестити корову з ведмедем?» Радіо сказало: «То була б мрія для колгоспів. Така звіріна всю зиму лапу смоктала б і одночасно доїлася б».

Прихильники гібридизації наполягали далі: «А якби схрестити їжака й вужа?» «То був би налагоджений натуральний випуск колючого дроту для потреб імперії», — відповіло радіо.

«Чи зможе советське авто „Волга” розвинути швидкість більшу за американського „Форда”? «Зможе, — відповіло радіо, — якщо „Волгу” кинути з гори Аракат».

«Чи можна збудувати соціалізм у Швайцарії?»
«Можна, — відказало радіо, — тільки навіщо псувати таку чудову країну?»

«А чи можна збудувати комунізм у всьому світі? — питались далі цікаві. — «Не треба, — порадило радіо. — Хоч одну капіталістичну країну треба залишити, щоб було де пшеницю купувати».

Радіо дає поради на всі випадки життя, як значні, так і дрібні. Один чоловік, що має хату біля самісінької границі, наївно запитав: «Що мені робити, якби СССР відкрив границі?» «Негайно лізти на дерево, щоб не збили з ніг, як будуть усі втікати» — відповіло Вірменське радіо.

«А що таке дружба народів?» — спитав хтось, мабуть, школяр. Радіо пояснило: «Це коли збираються вірмени, грузини, азербайджанці, українці, естонці, татари і починають бити русскіх».

Як бачимо, радіо добре розбирається, кому кого треба бити. Іноді воно передає оголошення такого змісту: «Увага, маемо дві новини для русскіх, одна неприємна, а друга присмна. Неприємна та, що китайці полетіли на Місяць. Друга приемна: всі китайці! — жартує Вірменське радіо, але знає, чому жартує.

Не думайте, що Вірменське радіо цурається побутових, загальнолюдських тем. Ревнива жінка питава: «Чи можна вбити чоловіка рушником?» «Можна, — відповіло радіо, — якщо в рушник замотати праску».

«Чим треба гладити жіночі найлонові панчохи?» — спитався хтось у радіо. «Якщо ви мужчина, — відповіло Вірменське радіо, — то найкраще їх гладити рукою».

Щодня отримує Вірменське радіо нові й нові запитання і потішає людей у Советському Союзі влучними відповідями. Те радіо невловиме і всюдисуше, і ніякі органи безпеки не можуть його «засікти». Кажуть, що знають про нього й американці, і що якогось шефа розвідки в Вашингтоні звільнili були за дві речі: він не зміг розвідати, як борються профспілки

СССР за робітничі права, та на якій хвилі працює Вірменське радіо.

Те радіо знає все і про все дізнається в першу чергу. Після агресії в Чехо-Словаччину в 1968 році вчителі спитали в радіо: «Чому був наказ вести школярів у ліс і визбирувати все жолуддя?» «Щоб не росли в наших лісах Дубчики», — пояснило радіо.

А іноді радіо не відповідає на запитання, буває й таке. Якось його спитали: «З чим можна порівняти ЦК КПСС?» Радіо відрізalo: «Це питання явно провокаційне. Пора знати, що ми не вживаємо нелітературних слів».

Тож подякуймо і ми Вірменському радіо за дійсно високий літературний стиль його «висилань». Хай частіше долітають вони за залізну заслону!

*****

РЕЦЕПТ

Як збереться на раду з пів світа
Українська еліта,
Кожен свою думку, як фортецю в бою.
Захищає завзято й сердито.

Вибухають ідеї, як порох!
Хто інакшої думки — той ворог!
Як же можна не те вже, що братом,
Бути тут, а хочби дипломатом?!

Не вживайте ні ласки, ні лепт.
Є на це лише єдиний рецепт:

Хоч у серці гірчиці повно,
Не перечте, мовчіть красномовно.
І за це всі трибуни й промовці
Будуть гладити вас по головці.

Ганна Черінь

ДОМАШНЯ АПТЕКА

Було колись — говорив Сергій до свого друга Артема: заболить щось у середині, або в крижах, була своя домашня аптека. Підеш було на город, викопаєш один або два качани хрону, візьмеш пів літри оковити, принесеш до хати — ось, жінко, роби лікарство. Жінка миттю бере хrona, зіltre його на терці, правда, трохи прослезиться, бо ж то таке ідке, що не тільки очі плачуть, але у носі засверлить. Коли вона зіltre того пекучого хrona, залляє його оковитою-спиритусом, постоїть три дні й натягне одне одного, і ось є тобі домашнє лікарство. І, що ви скажете — як заболить у крижах, як помастиш, як потреш, крижі горять вогнем, а біль наче б його мітлою вимітав.

— О, так, це свята правда, але таке лікарство можна й тут, в Америці, зробити.

— Так, можна зробити, але хто його знає, чи тут є хрін? Я всього не сказав, я тільки сказав, про крижі, як тим домашнім лікарством натреш, і як скоро переходить біль. Але я нічого не сказав про середину. А це направду знамените лікарство. Коли в шлункові щось заболить, то не треба рахувати краплинами, але наллеш до маленької чарочки, перехилеш, а біль мов би рукою відняло.

А тут в Америці, щось трохи заболить, біжи до лікаря, як можеш бігти, а як ні, коли вже ногами протягаєш, тоді просто до шпиталю. Або, коли прийдеш до лікаря, він як зачне вистукувати-випукувати до плечей, до грудей, та по колінах молотком бити, аж мороки чоловіка беруться, або просто твориться нова недуга. І ось за це стукання та пукання, плати аж десять долярів. У дома чоловік за ті гроші міг корову купити. І що ви на це скажете? Ідеш додому, а воно як боліло, так і болить. А де ж ти візьмеш тих десять долярів, як я тільки-що приїхав до Америки?

— Так, друже Сергію, — відповів Артем. — Було колись, минулося. Тепер новий світ і нові часи. Тепер ми опинилися в новій країні, на цілі тисячки миль від рідної країни. Новий світ, нова мова, ходиш у місті поміж людьми... Люди говорять... А тобі мов би язика не стало.

— Ото ж то й біда, — сказав Сергій. — Ось учора я пішов до міста, де продають ярину, ходив, заглядав, чи де не зобачу хрону, але нема. А в середині так болить, аж перевертається, аж мороки приходять. Я ходив-ходив, заглядав, як не свій, і хрону як нема, так і нема. Але раптом, якийсь старий чоловік, жідівського роду, кілька разів глянув на мене, і видко — «свій своя познаша» — заговорив до мене ломаною українською мовою:

— А чого ви шукаете?

— Храна шукаю, — кажу йому. Він видно тим не образився й каже: У мене є те, чого ви шукаєте — того хrona, але то не хрін, то «коняча редъка» по-американськи.

Для мене це було великою несподіванкою, кажу вам друже Артеме, що я почув себе наче в Бердичеві, між своїм народом та між своїми крамничками.

— Хрону, — каже він, — та ж тепер уже місяць по Великодніх Святах, тепер уже дуже тяжко за хрін. Але я подивлюся, може в мене ще десь буде зо два качани.

Позаглядав він по своїх скриньках та кошиках, і витягнув два качани й каже: «ось є», але я дивлюся й очам не даю віри, бо ж то такі грубі качани, що я ніяк не міг повірити, що це хрін.

— Ой, — кажу йому, — хай вам Бог дасть сили та здоров'я, що ви до мене заговорили нашою мовою, тепер я буду вашим сталим покупцем вашої ярини.

Іду й думаю, оце добра нагода, крамничник ярини позбувся хрону, а я буду мати домашнє лікарство. Та, ба, й десять долярів будуть у моїй кишені.

Поклав він мені ці качани хrona в паперову торбину, я йому подякував, і думаю, треба йти додому,

хай жінка робить домашнє лікарство, — буде своя аптека. Але йдучи мимо галантерійної крамниці, за вікном побачив усяку всячину — думаю, зайду до середини, там можна буде багато більше дечого побачити. Приходжу до скляних дверей, а вони самі відчинаються, й думаю, чи то не яка омана, щоб чоловіка хто зна куди запроторити. Але дивлюся, поперед мене йде жінка, двері відчинилися, вона пішла. Я наблизився до дверей і мені двері відчинилися, і я увійшов до середини. Став у середині й думаю — ось тобі Америка...

— І що далі? — спитав Артем.

— Та що, — думаю, — коли зайшов до середини, то треба подивитися та позаглядати, що є в тій вели-

— Щось мене, жіночко, почала боліти голова...

чавій крамниці, де самі двері відчиняються та зачиняються. Надивився я доволі й побачив, що на другому поверсі є різні ворота. Думаю, зайду й туди, щоб подивитися. Я підійшов до сходів, став на першу ступінь, а воно попудило мене догори. Я й не оглянувся, як знайшовся на другому поверсі, сходи закінчились, а я впав на підлогу. Прибіг якийсь чоловік і мене підводить, але я кажу, що я сам встану. Схопився на ноги, а чоловік, як я побачив по нім, був задоволений, що мені нічого не сталося.

Подивився, позаглядав та й думаю, треба йти додому, й нести хрону, хай жінка робить медицину. Але питання, як його зійти з другого поверху на долину? Що підійду до тих сходів, що мене винесли на другий поверх, приглянувся, та вони тільки до гори крутяться, як живі. Що ж його робити, думаю, стоячи біля сходів. Але на моє щастя, той самий чоловік, що підводив мене, коли я опинився на підлозі, лежачи, він мене привів до інших сходів, я став, а вони попудили мене на долину. І якраз не дуже далеко від тих самих дверей, що я ними ввійшов до середини. Став я біля дверей, мені здавалося, що це ті самі двері, але мені тільки здавалося, то були інші двері, що випускали людей зі середини дому на вулицю. Я вийшов мов оголомшений, і чимскоріш пішов додому.

Коли прийшов до хати й почав оповідати дружині, що я пережив, то вона трохи дивувалася, а трохи посміялась із мене, кажучи, — то не в хаті мудрувати, то не на рідній землі, як було, прийшов пізно вечером, очмелений алькоголем, та авантюри виробляти, то Америка! Але коли я витяг із торби ті хрони, аж два качани, то вона за голову вхопилася й каже: — Та що це ти приніс?

— Та що, — кажу їй, — хрони, бачиш, аж два качани. Та тоді кажу їй: — Не говори багато, а ось тут плящина з горілкою, роби скоро домашнє лікарство, бо в крижках щось поколює, а в середині теж не добре, щось крутить, перевертается та ріже мов би пилою.

— І що ви скажете, Артеме, по трьох днях ми ма-

ли свою домашню аптеку, правда, не таку сильну, як на рідних землях, але мали свою власну домашню медицину і десять долярів у своїй кишені, а не в чужих руках.

(«Кан. фармер»)

*****

П А В У Т И Н А

Казав павук до мухи:
— Тебе люблю я, як дитину.
Твої спостерігаю рухи,
Для тебе виплів павутину,
Щоб ти не впала, не пропала,
Не вирвалась в ворожий світ,
Щоб ти у затишку співала
Про нашу дружбу та привіт.
Оточ, співай! Співай! Співай,
Що в павутинні справжній рай!

Конає в павутинні муха,
Співає, аж у роті сухо.
Співає бідолаха, поки
Павук із неї смокче соки . . .

Отак людський павук збирає
Людських комах в облудну сіть.
Він в павутинні їх тримає,
Ще й веселитися велить:
— Я вас виховую й годую,
Я павутину вам будую.
На варті вашої культури
Споруджу тюремні мури.

Ганна Черінь

ЗАПИСНА КНИЖЕЧКА

А все ж таки шкода, що в Нью-Йорку немає адресного стола, як у нас було вдома! Прийшов би та спитав любенько: — А де тут проживає Максим Іванович Підопригора? Вони й сказали б... А так, п'ятнадцять місяців живу тут, а й не знов, що Підопригора метляється під боком.

А я ж його знаю ще з Харкова. Страшенній був американофіл, навіть «Американську картотеку» розповсюджував під час НЕП-у. І дуже часто проповідував, що українців треба американізувати, — тоді, мовляв, з нас будуть люди...

І от — не знаю, чи й повірите — ну, просто щастя трапилось!.. Сиджу на пляжі, дихаю морським повітрям, коли... ні, не повірите!.. Дивлюсь — петляє довгими ногами і на всі боки наставляє тонкого носа... Та він же, він, Максим Іванович!.. В руках великий зшиток і олівець. Подивиться, запише, покрутить носом навкруги, пронизливо кудись подивиться і знов запише...

Я ухопив його за лікоть.

— Ой, яке щастя! Пане Підопригоро! Невже це ви?

А він мені:

— Бог з вами! Який я Підопригоро?! Вернигора!

Але мене впізнав. Видно було, що й він зрадів не менше. Ну, побалакали, згадали Харків, розпитали один одного про це, про те. Та тільки помічаю, що мій Вернигора три діла разом робить. Він і балакає, і слухає, і в зшиток заглядає, все щось записує.

— Що ви там пишете? — питую.

— Та це у мене записна книжечка. Записник, чи нотатник, — як хочете назвіть, — тільки, що без неї я не можу й дихати. Що оком бачу, що вухомчу, все записую. Навіть письменники у мене користуються.

Що їм цікаве — те й виписують... Знайомих маю. Де-хто для своїх промов чи для дотепів користується. Двадцять чотири зошити. А вдома я розписую по ін-ших зшитках, за темами. Окремо побутові справи, ок-ремо про кохання, окремо про політику. Маю й цікаві вислови, і написи, і оголошення... Приходьте, пока-жу свою колекцію!

Ну, я, звичайно, зацікавився. Увечері прийшов до нього і переглянув «Цікаві вислови». І справді, дуже мило. Я навіть виписав для себе дещо, щоб поділити-ся з читачами.

От вам ще харківські, знайомі мені написи:

«Студенти, що не здали заліків або мають хвос-ти, — вивішенні в коридорі».

— Тату, чи я можу покликати свого адвоката?

«Громадянам з вузеньким горлом гас не наливається». (Це так у нас писали коло рундуків з гасом).

«Приймаємо замовлення на дитячі панчохи з вовни батьків».

А от вам з Басарабії, після приходу червоної армії.
«Виробнича артіль «Червоний винороб».

«Виробнича артіль «Червона труна».

«Артіль «Гноті меблі», з інвалідів».

Потім я виписав для вас, шановні читачі, газетні оголошення з Німеччини.

«Не треба більше фарбувати сиве волосся. Від нашої рідини воно щезає зовсім».

«Вас турбує ваше волосся? — запитує оповістка...
Ні, не турбує: воно вже повилазило! — каже читач».

І уявіть собі, мій любий читачу, який же й симпатяга отої Вернигора! Навіть припрошує:

— Ви не соромтеся, списуйте! Вам воно здасться!

Ну, раз він просить, то я й пишу... У розділі «Промови та радіоавдиції» знайшов я зовсім свіжий запис (13 серпня, Нью-Йорк).

«Шановні слухачі, ви щойно мали дуже велике щастя послухати чудову пісню в супроводі бандури. Не думайте, що це патефоновий кружок! При мікрофоні — сам пан доктор! (Доктор мовчить). Пан доктор вам вклоняється й вітає вас. Скажіть, шановний пане докторе, хоч кілька слів, щоб наши слухачі на власні вуха чули, що тут не якийсь кружок, а що ви справді власною особою! (Пан доктор — бандурист усе ж таки мовчить). Сердечно дякуємо, пане докторе! Приходьте ще!.. «В своїй хаті своя правда і сила, і воля», — казав Тарас Шевченко. Але не тільки правда, сила й воля потрібні в хаті. Потрібні також і гарні меблі. Купуйте тапчани, ліжка, шафи, столи, кріселка, — тільки в крамниці Еко. Тільки крамниця Еко, тільки вона, як казав незабутній Шевченко... Найкращі там меблі, я сам купував.

Шановні слухачі, оце ви щойно чули чудовий дует «Коли розлучаються двое». Прегарний дует! Це, дійсно, нещастя, коли закохана пара мусить розлучи-

тись. Але в житті буває, що сьогодні вони розлучаються, а завтра злучаються... А от, коли зовсім доводиться з білим світом розлучатись, тоді біда! Тільки ви й тут не сумуйте, бо маемо погребника-українця! Той вас так поховає, що й не помітите розлуки. Приступні ціни. Найкраща обслуга. Лежатимете на льоду!»

Переписав я оце все, що ви тут бачите, і став прощатися. — Прощавайте, Максиме Івановичу! Дякую вам за нотатки, може, й справді десь використаю. Дуже приемно мені, що знову ми з вами зустрілись. Ну, до побачення, друже!

А мій Вернігора люб'язно усміхається та й каже:

— Мені також приемно. Заходьте! Я буду дуже радий. Я дорого з вас не візьму. От за сьогоднішне, наприклад, заплатите, лише двадцять доларів. Я не рахую за рядки, а так, приблизно...

Ви не повірите, мій любий читачу, — аж тут мені штовхнуло в голову, аж тут я пригадав, що він ще вдома був американізований і що, на жаль, не з того боку підхопив американізацію...

— Та що ви це? — кажу. — Та бійтесь Бога! Не знаєте, які у нас тут заробітки! Та хто ж мені заплатить стільки грошей за ваш матеріал? А ще ж мені й попрацювати треба!

А він так лагідно всміхається, немов до немовляти, і радить мені:

— А ви не все зразу, по крихітці використовуйте! Можете десять гуморесок написати. Як каже наша приказка: на кожну бочку дъогтю — ложку меду! Хе!

«От тобі й записна книжечка! — подумав я, вертаючись додому. — І хто їх вигадав мені на шкоду?! Здається, Михайло Коцюбинський...»

(«Свобода»)

ЗОЛОТИ ДУМКИ

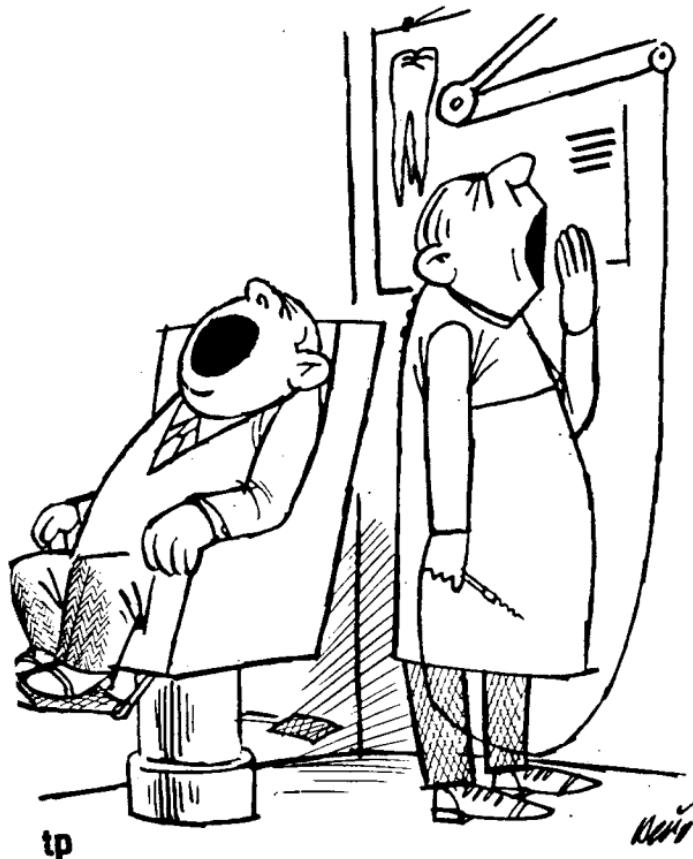
Книжку з непристойним змістом треба обов'язково
оправити в свинську шкіру.

Деколи трудно розлучитися з книжкою, особливо
з позиченою.

Найбільше значення у зматеріалізованому світі має
друковане слово — на банкноті.

Мудрий, як зробить помилку — вибачається, ду-
рень — гордиться і ще хоче, щоб йому признали рацію.

.....

Заразлива звичка...

НАЙКРАЩЕ ВІДПЕКАТИСЬ

В КІБ хтось дзвонить по телефону:

— Здрастуйте!

— Здрастуйте, хто дзвонить?

— То Блюмберг. Скажіть, до вас не прилетіла моя папуга?

— Ні, товаришу Блюмберг, не прилетіла, — здивовано відповів чекіст.

Через півгодини знову дзвінок:

— То Блюмберг. Нічого ще не чути про мою папугу, знаєте, цілий день шукаю!

— Киньте жартувати, товаришу Блюмберг, ви знаєте, що з нами не жартують!

Пройшло ще півгодини, і знову дзвінок:

— Пробачте, то Блюмберг. Я тільки хотів попередити, що як прилетить моя папуга і буде щось казати, то не слухайте її, бо це її власні думки, а не мої!

* * *

НОВА «СИСТЕМА»

В одному з американських міст, на периферії, двох чорних затримали нашого патріота, що засидівся задовго на засіданні якогось комітету.

Затримавши, один із чорних наставив пістоль, а другий наставив руку й каже:

— Дай дайма!

— Прошу дуже! — каже урадовано наш патріот, і подає бажану монету. Втішений, що так дешево обійшлося, питає:

— Пробачте, а чому хочете якраз дайма?

— Бо ми хочемо підкинути його вгору, щоб узнати, кому належить ваш гаманець, а кому годинник і убрання.

* * *

СПРАВЖНЯ РІЗНИЦЯ

— Яка різниця між волом і биком?

— А чи я знаю.

— Така, що віл це звіря, що працює, а бик — це плейбой.

...

ПІКНІКОВІ ІСТОРИЇ

На пікніку в суботу
Мали гості роботу.
Хоч субота, тут свято —
Молотили завзято
Та не снопи ціпами —
Дари Божі зубами.

Як почали зносити
З авт і їсти і пити
В кошах, клунках, торбинах,
У коробках, пляцинах,
То, клянусь вам на чарку,
Зайняли там пів парку.

Як усе це розклали
То аж столи вгинались.
Були там: хліб, сіль, м'ясо,
Яйця, шинка, ковбаси,
Борщ, холодець, маслянка,
Млинці й кишка-кров'янка.

Масло, сири, фасолі,
Макарони, равйолі,
Хрін, спагеті, лозаня,
Вареники в сметані,
Бараболя з бігосом
І голубці ще й з сосом.

Мали ще там в додатку:
Редьку, моркву, салатку,
Огірки, помідори,
Бурячки, каліфйори,
Шпінат, гриби, «кранбері»,
Біб, цибульку й селери.

Для комплекту десь звідкись
Появились напитки.
Хтось мав думку практичну,
Що в хвилину критичну,
Коли в горлі дар Божий
Зупинитися може,
Що не можна й дихнути,
Щоб було чим попхнути.

Між горшками й мисками
Стали пляшки рядками:
Віски, бранді, горілка,
Пива тузинів кілька,
Джін, рум, вино і соки,
Севен-ап, спрайт і коки...

Як поїли й попили —
Всі, мов міхи сопіли,
Стали кректать, стогнати
Та чергою лягати
В тіні сосни й ялиці
На зеленій травичці.

І зі мною так було:
Сперло мене і здуло
І я мусів вставати
«Алкаселцер» вживати,
Ще й на вазі піднявся —
Більш п'ять фунтів набрався.

Панько Незабудько

ЛОГІЧНЕ ВИЯСНЕННЯ

Двоє старших школярів говорять між собою:

- В школі казав учитель, що зараз у світі великий упадок моралі; самі, мовляв, вбивства.
- Не знаю, чому така опінія, — відізвався другий. — Аджеж у часах Каїна і Авеля вбивства доходили до 50 відсотків населення.

ХТО ПРИДУМАВ?

Стара бабця питає партійного пропагандиста:

— А скажіть, товаришу партійний, комунізм придумали прості люди, чи якісь там фізики?

— Прості, бабцю, прості, що з народу вийшли!

— Я так і думала, товаришу партійний, бо якби фізики, то вони б його перше на собаках спробували, а вже потім — на людях.

.....

— Як ще щось хочеш купити, то скажи, щоб я міг нервово приготувати свою кишенью.

ПОМИЛКА

До лікаря приходить жінка з дитиною на руках.

— Пане докторе, я дуже занепокоєна. Дитина плаче й плаче, і я не знаю, що маю робити.

Лікар зразу перевірив дитину й не знайшов ніякої причини чому дитина плаче. Тоді заряджує перевірку жінки, і провіривши груди, каже:

— О, тепер, пані, я розумію, чому дитина плаче. Адже ж ви не маєте ні краплині молока.

Жінка обурено відповіла:

— А звідкіля ж я маю мати молоко, як я є лише тіткою тої дитини!

* * *

НА ТОМУ СВІТІ ...

В пеклі на тому світі зустрілись три аматори-автомобілісти: американець, француз та москаль. Розговорились.

— Я завжди порушував межу швидкості, ну, от і догрався, — зітхнув американець.

— А я й ніби тихо їхав, але такі ніжки з'явились зліва на хіднику. Ах, які то були ніжки! От і врізався в стовп, — пояснив француз.

— А я дуже любив автомобілізм, — сказав москаль. — Збирав гроші, щоб купити авто, не дойдав, все збирав, збирав, а тоді захворів та й помер.

***

ЩЕ НЕ ПРОБУВАЛИ ...

З нагоди жовтневої революції Брежнєв скликав пресову конференцію.

— То правда, — питав закордонний журналіст. — що у вас зарібки низькі?

— Є й низькі, але ж люди живуть!

— А правда, що помешкань у вас не вистачає?

— Воно поки-що важко з тим, але ж люди таки живуть! — відповів Брежнєв.

— А правда, що харчів у вас не хватає?

— Буває і таке, але ж люди все таки живуть!

— А ви їх ще ДДТ не пробували?

Н е м а д у р н и х

У читальні одного із клубів, що розбудовані українцями на терені Англії в містах свого скупчення, зібралися відвідувачі й забавлялися хто дамками, хто доміно, хто грою в шахи, а хто розважав себе тим, що стежив за грою. Згодом надійшов завідуючий читальнію і почав запрошувати до читання:

— Гей, панове, хто не бавиться в гру, підійдіть ось до шафи та й виберіть собі щось до читання, чи то книжку, чи часопис та й прочитайте собі з такої гарної нагоди.

Із присутніх тут ніхто й не ворухнувся і не обізвався.

Тоді завідуючий почав знову заохочувати. На цей раз обізвався один із панів старшого віку:

— Ми, — каже, — не читали, коли жили на советській каторзі, бо ж там крім комуністичних брехонь — нічогісінько путнього... А тут ми просто відпочиваємо від тієї облудної писанини.

— А чом же ви тут не поцікавитесь чим живе наш загал?

— А... пощо? — заговорив той пан, що грав в шахи. — Мені приємно за цією грою подумати, вона є цікавою та захоплюючою, а коли візьмеш часопис, то лише заб'еш собі голову, що і на шахах нічого не втрапаєш... Один пише так, а другий йому заперечує... Нічогісінько не розбереш в тих часописах...

— Коли не читаете часописів, ось підійдіть до шафи та й виберіть собі якусь книжку, чи то журнал...

— Мені оті варвари, що по той бік залізної заслони так уїлися в печінки, що вірите, не можу ні в який спосіб нахилити себе до читання. То ж усесвітні бре-

хуни! Коли опинилися під Харковом у минулій війні, то передавали по радіо із забріханого центру в Москві, що у Дніпродзержинську та в місті «чугуна і сталі — Днепропетровську» виконується плян стаханівцями на 99,99%. Люди слухали і хитали лише головами... А тепер, дякуючи Гітлерові, повернулися знову на ті брехні, щоб остаточно переконати в тих брехнях не лише звичайних людей, а і тих яничарів, що їм служать по цей день.

— Чуєте панове, що каже той пан, — озвався за-відуючий читальнею. — Беріть книжки, ви тут дізнаєтесь про щось більше, бо брехні там прогресують зараз ще з більшою силою. «Книга — морська глибина» сказав наш великий Іван Франко.

— Отож, я тому й не читаю, що це морська глибина... нема дурних...

— Дурень ти сам, коли таке кажеш, — обізвався той, що читав часопис.

— Та чекай, дай же мені докінчити, що я почав. Нема дурних, щоб топилися в морській глибині, такі як я, бо ж я направду не вмію плавати. Одного разу ледве не втонув, коли б хлопці не врятували, то ви б мене тут сьогодні не бачили.

— А навіщо ти ліпиш оту балачку до того, що написав Франко. Він же сказав для таких, як ти, що коли читатимеш, то зрозуміеш трохи, як потрібно плавати в тих життєвих хвилях, щоб не втонути не то що на своїй батьківщині, а і тут на еміграції.

— Та хіба ж я того не розумію... Що ж я, невже такий дурень, за якого ти мене ось тут зарахував та ще старанно мені доказуєш, що я давним-давно знаю. Читав я і часописи, і книжки, і переконався в тому, що не варто, бо один пише так, другий інакше, а третій заперечує і те, і друге... Візьміть ви те все, що пишеться і перевірте. Тому я і залишив, бо не добився правди в різних писаннях про нашу історію.

— Даремно ви залишили, — озвався хтось із кутка. — Візьміть історію і простудійте добре що до чого, а на тому, що ви вроді переконалися, не залишай-

теся, бо ви ще не звідали тієї «морської глибини» про яку мовить Франко. Замість сидіти та куняти за шахами щовечера, то чи не краще поділити той час на половину — половину для книжки, а другу половину на шахи. Потрібно знати і зло, і добре. Брехуни добрихуються до того, що люди починають вірити тут у вільних умовах та й деякі повертаються ніби на батьківщину, а в дійсності на правдиву каторгу.

— Та чого б я дурний туди їхав, — перебив його один пан, — коли я тут маю таку хату, що у советів має хіба великий партієць. Та думаю, що не лише я, а взагалі ніхто, хто знає той потворний уряд, який не міняється. «Вожді міняються, а порядки лишаються старими. Яка різниця між Сталіном, Хрущовом, Брежнівим чи Косигіним? Засади в усіх ті самі: «Держать і не пущать» людей на волю з-під їхнього ярма».

— Та-так, пане, правду кажете... Того ярма я ніколи не надіну на свою шию. Я тут вільний і все маю, а коли мені сумно робиться, випроваджу з гаражу авто та іду куди захочу. При собі не маю нічого, навіть пашпорта чи посвідки, хто я, без чого нема ходу в большевицькій дійсності. При собі маю лише посвідку про право їзди, і все. Працюю там де мені краще й ніхто мене не ганяє — «давай-давай»... Не знаю ніякої «вахти ім. Стаканова» чи якогось там Кривоноса, чи якоїсь свинарки.

— Нема потреби нас тут агітувати... Мій батько та мати так само робили на стахановців гірше ніж колись, за панщини, на пана. Працюють, працюють, а їсти нема що...

— То добре, пане, що ви знаєте, але дехто з нас того ще не знає, і їх легко збити з пантелику. Ви погляньте, скільки часу минуло, як ми залишили наші рідні землі. Той кому з нас було тоді десять років, хоч і мало, а дещо пам'ятає. Але багато з нас таких, що народилося вже в Німеччині, або й тут, в Англії. Ось кому треба розповідати...

— Так, так, не лише розповідати, а заставляти їх заглядати в книжечки, не потішати себе тим, що ми

живемо тут в розкошах, маючи за своїми забаганками такі речі, про які в нашім краю люди і не мріють. Там найдрібніша річ потребує великої напруги м'язів. Там на купно пари черевиків потрібно працювати звичайному робітникові протягом цілого місяця.

— Та хіба ж такі черевики, як тут? На такі черевики там потрібно працювати напевно два місяці. От недавно большевики закупили в Лестері черевики для своїх рабів, проплачте, що так кажу на своїх, може, людей, але ж воно так і виглядає. Ось послухайте: закупили большевики пару черевиків по 49 шилінгів, тобто, на советські гроші буде 5 рублів, а продавали їх там по 38 рублів за пару, і то певно продавали тим, хто близче корита. А по спекутивній ціні там, як нам відомо, двічі і втрічі дорожче. А що варті там черевики, які тут коштують 5-6 фунтів? А такі черевики звичайний робітник в Англії може купити собі за денну заробітну платню.

— А в большевиків дійсно треба працювати на такі черевики місяці, — вигукнув той, що тримав склянку з пивом. Нас на ту вудочку большевики не зловлять. Нема дурних!..

— Отож, любий пане, ви прикладаєтесь щовечера до пива, то ж і прикладіться і до книжки, — сказав завідуючий читальнею і додав: — Тоді дійсно не будемо тими, за кого ви зараз сказали, тобто дурними. Бо нашим обов'язком є не лише задоволінити себе тими речами, про які наші брати там і не мріють, а прикласти всі наші зусилля до визволення з-під комумістичного ярма наших братів на рідних землях. Читайте рідне слово і не забувайте й на мить, що там наша мова є в неволі. Вивчайте і свою історію, бо хто тієї історії не знає, то той справді може скакати з берега в морську глибину...

Розмова продовжувалась спокійно далі і далі спокійно лежали на полицях і столиках книжки і газети.

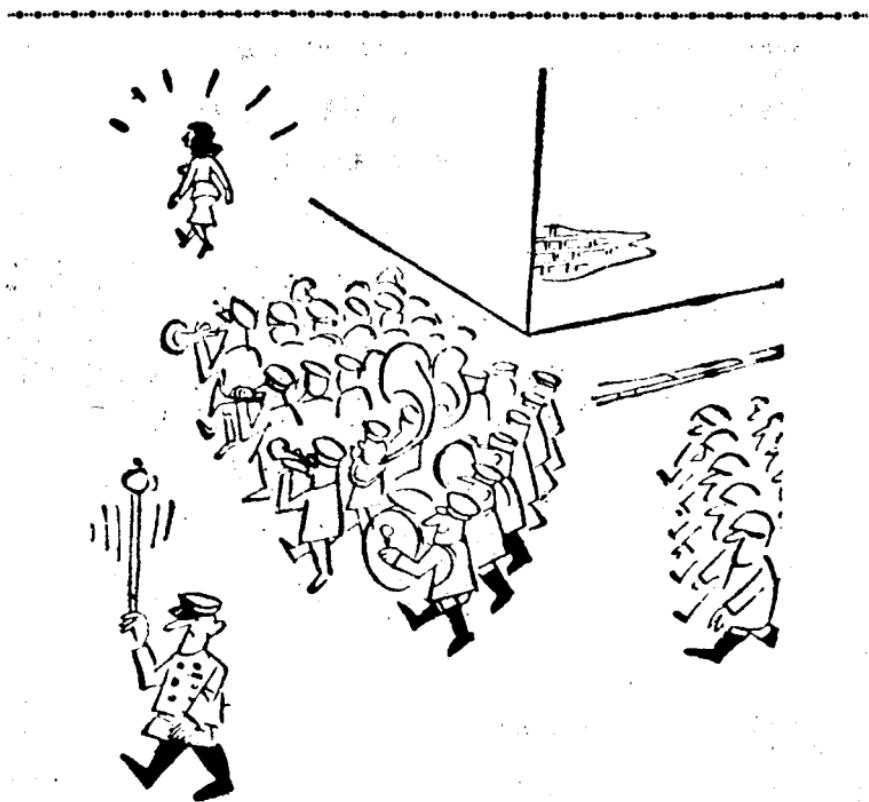
ВРЕШТІ УВІРИВ

В одному малому містечку в Польщі поширилась вістка, що в бідній хатині з'явився якийсь Божий знак. Ця вістка розійшлась скоро, і товпа людей окружила хатину.

Довідалась про це поліція й вислава кількох поліцайв, щоб розігнати тлум. Вневдовз повернув один з поліцайв на станцію поліції весь побитий та в подертому вбранні. Здивований начальник питав:

— Чи ви розігнали тлум, що подивляв чудо?

— Ні, товаришу начальник, я сам ледве спасся чудом! — відповів поліціянт.

Несподіваний диригент ...

Г О Л О В А

Так вічно на світі грішному бува,
Що напрямок тілу дає голова.

Тому вона ролю грає найвиднішу,
За усі частини тіла найважкішу.

Функцій, ой, багато ж дала їй природа,
Щоби не стирчала вона як колода:
Слухать, говорити, нюхати, дивитись,
Дихать, їсти, пити, капелюх носити,

Курить сигарети, крізь зуби плювати,
Нюхати табаку, на здоров'я чхати,
Гикнути, коли вас хтось згадати може
І хропіти сильно під час сну на ложі...

Голови є різні: порожні як бодня,
Є з м'ягеньким тім'ям, є з твердим як довбня;
Є набиті умом, половою теж,
Є занадто мудрі, є дурні без меж.

Є голови легкі, є також важкі,
Є цінні й не варті побитих горшків;
Є голови криті і є непокриті,
Є свіжі й повсякчас мов мішком прибиті.

Є такі, що мають назву — капустяні,
Трапляються часто також — гарбузяні,
Мокрі, біdnі, хитрі, лисі, волосаті,
Причесані гладко й нечоси-патлаті...

Мають голов кожна із організацій,
В ООН також має кожна з делегацій,
А собі вроїла в голові Москва,
Що вона є «міру всьому голова».

Різних голів стільки наплодилось нині,
Що їх не злічити навіть й на машині.

Панько Незабудъко

ВСЮДА ЛЕНІН...

Коли був столітній ювілей Леніна, дітям у першій клясі всі вуха протрубили тим «дорогим ім'ям». За кожним словом тільки й чулось: Ленін, Ленін, Ленін... От вони й навчились:

— Я написала два речення, — сказала вчителька. — Перше «На столі лежить книжка». Друге — «Книжка на столі». Яке слово бракує в другому реченні? Ти підняв руку, Петруся? Ну, скажу!

— Ленін, — сказав Петрусь.

.....

— Ви б могли мені розмінити десятку на дві п'ятдесятки?

Рекорди на Місяці.

Група французьких фахівців у галузі спорту зробила цікаві підрахунки: якими були б рекорди видатних спортивців на Місяці, де сила притягання є шість разів менша, як на Землі. Звичайно, ті фахівці, обчисляючи рекорди на Місяці, не брали до уваги того, що спортивці на землі є в іншому вбранні ніж мусили б бути вбрані на Місяці. І так чемпіон у скоку у височіні Валентин Брумель міг би підскочити на Місяці на 7,68 метра, Ранді Метсон, чемпіон у киданні кулею, кинув би її на Місяці аж на 127 метрів. Американський негр Боб Бімон, що стрибнув на Олімпіяді в Мехіко на 8,9 метра в довжину, на Місяці «скочив би» 53 метри. Французький роверист Брайке, що на Землі розвинув швидкість 49 кілометрів на годину, на Місяці, — звичайно, коли б там були асфальтові шляхи, — його швидкість доходила б до 300 кlm.

Нечиста сила на морі

Один західньонімецький вантажний корабель потрапив в Антлантийському океані у штурм. Пароплав здригався від ударів могутніх хвиль. Один з моряків з наказу капітана спустився в трюм, аби перевірити, чи, бува, немає там пробоїни. Повернувшись, він доповів, що води в трюмі немає, натомість нечистої сили аж забагато; скрізь чути стогін, хтось постійно кличе на поміч матір.

Ці слова викликали справжню паніку серед моряків. Сам капітан негайно зійшов у трюм і переконався, що одчайдушні зойки линуть із скриньок, в яких запаковані іграшки-ляльки, котрі вміють «вимовляти» слово «мама», коли ними відповідно порушити. Тими скриньками в трюмі так «колисало», що зойк в них не припинявся весь час штурму.

ДУМКИ ІНШІХ

Людина, що паде сама в безодню, хай не нарікає за те на інших.

ХОЧУ КУПИТИ АВТО

— О, аж тепер надумався! — може сказати хтось із читачів, прочитавши наголовок. Адже ж у нас, в Америці навіть і ті, що не хотіли мати авта, «доробились» на авто. Розказував мені мій краян Гнат Мотовило, що коли він приїхав тому шість літ до Філадельфії, і ще добре не знов, як заїхати автобусом до праці, його земляк заскочив до нього й каже:

— Гнатуню дорогенський, мушу мати сьогодні сто долярів. А нині субота, банк замкнений, то ж позич.

— Та ж знаєш, — кажу, — що я три місяці як приїхав з бідної Аргентини, ще не заробив.

— Нічого, — каже Гнат, — заробив, не заробив, а ти розв'яжи той вузлик, що його привіз з Аргентини, й позич. В понеділок віддам. Бігме віддам, А як боїшся — ось авто моє стойть перед хатою, хай лішається під застав.

Ну, що ж, подумав я, треба земляка порятувати, може й мені трапиться колись, то й мені хтось позичить чи в інший спосіб допоможе.

Пішов я і витягнув із сховку в шафі тих пару «зелених», що їх придбав продавши свої причандали в Аргентині, відрахував сотку, і подав краянові.

— Але в понеділок віддай! — наказував я, — бо позичаю тобі так, що й жінка не знає.

Взяв земляк сотку, подякував тричі й пішов. Авто його стойть перед хатою. Я вийшов, поглядав. Непогане. От, думаю, коли б було мати таке авто в Аргентині...

Минула неділя, прийшов понеділок. Але земляк не прийшов. У вівторок — нема. В середу те саме. В четвер, коли-но тільки я прийшов з роботи — дзвінок. Біжу стрімголов й відчиняю двері. А то сусідський хлопець і каже:

— Містере, там на вашому авті вже є зелений тикет.

— Яке моє авто? — кажу малюкові.

— Якто яке? Раз стойть воно перед вашою хатою, то й ваше.

Він пішов, а я вийшов, став біля того авта, дивлюся здаля на ту зелену карточку, що заткнена за передню шибку. Боюся просто брати її до рук, бо підсвідомо прочуваю, що якась біда. Обійшов я так довкруги авто раз, а потім другий, а врешті вже хотів йти до хати, коли дивлюсь, біля мене зупинився патруль.

— Містере, — каже один з поліційного авта до мене, — і я це слово зрозумів. А далі затарахкотів щось, а я ні в зуб ногою. Звісно, три місяці тому як приїхав до Америки... Позбігалися сусіди подивитися на патруля, а потім і переклали мені. Патруль каже: «Містере, маєте заплатити штраф за зле запарковане авто — 10 долярів, і ще других 10 долярів за те, що воно стоїть на публічній дорозі, рухові перешкоджає».

— Та ж це не моє авто, — кажу.

— Як не ваше, адже стойть перед вашою хатою.

Боронився я як міг, і врешті патруль махнув рукою і від'їхав.

А земляка немає. Вже й другий понеділок канув у безвість, третій наближається — ні вітру, ні хвилі... Тоді хтось із сусідів порадив: «Покличте, мовляв, з компанії, хай куплять авто, і повернете собі свій цент».

Добра рада ліпша ніж готові гроші. Викликали представника фірми, що перепродує авто «секенд генд», і той приїхав. Подивився на авто, заглянув у мотор, постукав по гумах, і каже:

— Більше не вартує, ніж п'ятдесятку.

— Що?! Та ж власник того авто позичив у мене під застав цілу сотку.

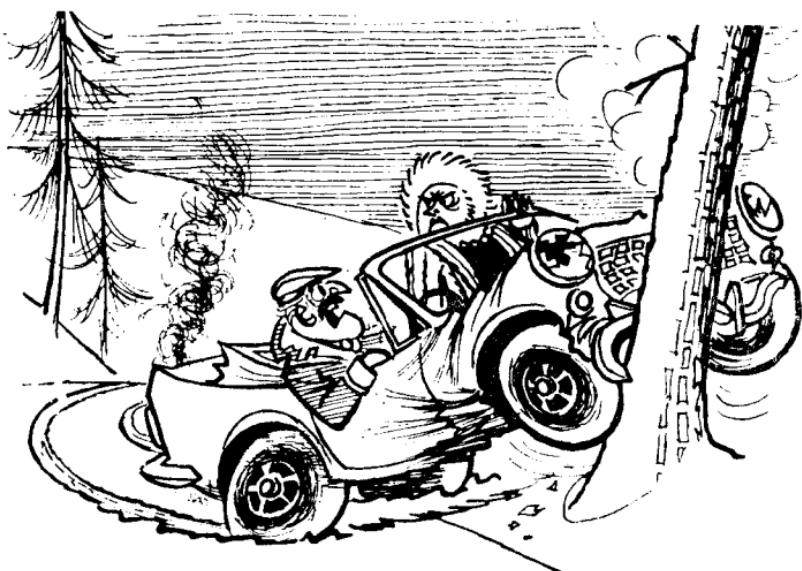
— Ну, що я тому винен, — каже купець, — було жадати, щоб дав під застав два авта, а не одно.

«Грім би тебе побив, земляче, — думаю собі, — як ти мене оцибушив! Як продавати авто за п'ятдесятку? Смішно буде писати землякам в Аргентину.

Представник компанії поїхав, а я взявся за їзду автом. Пішов на навчання до школи автовордіїв, заплатив три сотні за науку, потім за іспит, заплатив тикет, і врешті-решт я став ніби власником авта. А про земляка й сліду не стало. Він, видно, теж хотів те авто продати, і йому, можливо, й півсотні не давали, то ж він «оженив» мене зі своєю «карою».

Від часу, коли я доробився на перше авто в Америці проминуло вже пару років, і от з листів від рідних з України довідався я, що мій рідний брат кінчає цього року «строк» в Мордовії, тож, гадаю собі, варт йому справити подарунок. Куплю йому авто, хай іде собі ним поволенъки з Мордовії аж до свого села,

---

— А чи ти ніколи не зробила помилки при своїх вишивках?

а не триндається додому якоюсь советською залізницею. Читав же я недавно в одному нашему поважному щоденнику, що якась там советська компанія доставляє авта в будь-котру місцевину в Сов. Союзі.

І от поїхав я до тої компанії. Заходжу. До мене зараз же підбігає якийсь джентлмен і чимненько запитує:

- Чим можу служити?
- Та чим, — кажу, — хочу купити авто.
- Для себе тут, чи для когось із рідних в ССР?
- Для рідного брата — кажу, — в ССР.
- О, просимо, просимо, — припрошує купець.

В нас є і «Москвич», і «Запорожець», і «Волга».

По тих словах він виклав переді мною на столі ряд різних кольоворових рисунків-проспектів. Тоді підійшло ще двоє продавців, і на всі лади захвалюють советську продукту.

— Добре, — кажу, — подобається мені «Москвич». Коли авто може бути доручене?

Найпізніше до трьох місяців, — запевняє головний продавець.

— Якраз мені така дата підходить, вигідна, — і додаю: — Чи доставляєте авта в усі місцевості Советського Союзу?

- О, так, для нас в тому немає ніякої проблеми.

Почав я торгувати ціну, але бачу, що в них ціни стабільні. Тоді й кажу:

— Купую «Москвича», а авто доставите в Мордовську область, табір суворого режиму, громадянинові Іванові Архиповичеві Шпильці.

Продавців ніби хтось підогрів гарячим залізом. Скочили один поперед другого, почервоніли ніби советські прaporи на червоній площі в Москві, а тоді той старший каже:

— Е, такого купна не можемо підтвердити. Найперше мусимо дістати на те дозвіл з Москви. Вибачайте і навідайтесь до нас десь так за рік-два.

І з тим я й пішов. Був я ще раз у тій крамниці, питав чи є вже дозвіл з Москви, але дозволу все ще

немас. Та й авта не треба вже мені купувати для брата Прийшла вістка з дому, що його за якусь там видуману контрреволюцію засудили додатково на дальших п'ять років.

А ви собі думали, що купити авто то така легка справа. А дзуськи!

ПЕКЕЛЬНА ПРОБЛЕМА

В пеклі спеціяльна комісія зауважила три казани з грішниками: один під сильною охороною, другий — з одним чортом-охоронцем, і третій зовсім без охорони.

— Чому така різниця? — поцікавилась комісія.

— В першому сидять жиди, то треба добре пильнувати, бо якби втік один, то пізніше всіх би витягнув. У другому — москалі, тут тільки один чорт, він що-вечора горілку роздає, то як і втече котрий, то скоро назад сам поверне. В третьому — українці. Тут охорони не треба, бо коли б задумав хто втікати, то свої назад затягнуть.

* * *

МОДЕРНИЙ ЧАС

Двоє дівчат дивляться на кінерекламу про фільм, що заборонений молоді до 18 років. Одна з них каже:

— Гарний фільм, шкода що заборонений до 18-ти років.

На те відповідає друга:

— Мене це не цікавить, бо я при своїх двох дітях не маю часу ходити до кіна.

* * *

ШКІЛЬНИЙ ТОВАРИШ

Група советських археологів поїхала до Африки. Зайшли в якісь джунглі, коли нараз обскочили їх людоїди. Пов'язали їх, привезли біля казанів, що були на вогнищі і ждуть на головного «кухаря». Коли той прийшов, поглядав усіх призначених на «котел», і тоді, показуючи на одного з них, каже:

— Того не давайте в котел. Це мій товариш з університету Лубумби в Москві.

П О Р О Ж Н Е Ч А

Про що писати, коли нема теми?
Хіба отак про все і про ніщо?

Як порожнечі не потрібні схеми,
Так і голові порожній їх пощо?

Хоч в голові від всяких дум роїться,
Та всі вони порожні, як рукав...

Хіба ж писать як вітру кущ боїться,
Чи як очима половити ґав?

Порожня думка здоганя порожню,
А в голові порожньо, аж дуднить,
І ти питаеть сам себе тривожно:

— Хіба із пустки можна щось створить?

— Чому ж би ні! — в душі почувся голос.
Ось, ти подумай лише так, як слід.

Візьми, наприклад, цей порожній колос —
Він видав зерно-життєздатний плід.

Хоч голова порожня, мов макітра,
Але фіялки рясно в ній цвітуть;
В пустій кишені маєш подув вітру,
В порожній жмені дулі всім ростуть.

— Нема! — сказала і тицьнула фігу...

Труба порожня завжди голосна;

Сказать багато можна і на міги,
А пустка тяжча за міх борошна.

Брехня, що хтось там не дістав нічого,
Бо все ж таки облизня він дістав;
Найбільший клопіт дасть вам той, в якого
Завжди довбешка, як бочка пуста.

Тому завжди, — сказати б так до речі, —
Між людьми всюди на землі бува,
Що сказати можна і про порожнечу
Направду непорожній слова.

Панько Незабудъко

ЗАЧАРОВАНЕ КОЛО

— Ти щодня п'яний! Негарно так, — докоряв я сусідові.

— З горя п'ю. Жінка щодня гризе.

— Ви занадто вже сваритеся на чоловіка, — сказав я сусідці, намагаючись їх примирити.

— Та як з ним, чортом, не сваритись, коли він щодня п'є.

СПІЙМАВ НА БРЕХНІ

Жінка бере в суді розлуку з чоловіком.

— У чому причина розлуки? — запитує суддя.

— Головна причина в тому, що він у мене дурний, як пень, — каже жінка.

— А що, хіба ви не знали про це, коли розписувалися в Загс-і? — запитує суддя.

— Тоді я не знала...

— А що ви скажете? — звернувся суддя до чоловіка. А той і каже: — Бреше, вона знала...

Ч   О   М   У   ?

Чому на цій картині

В роздертій павутині

Танцюють комарі

Ногами догори?

Чому на центрі пляма?

Чому нерівна рама?

Чому ростуть дерева

На голові у лева?

Чому червона річка?

Чому на сонці свічка?

Тому, що цей маляр

Модерний має дар;

Так світ він бачить хоче —

Такі вже в нього очі...

Ганна Черінь

В Е Р Ш К И

Вершок «гуманності»

«Самое главное это человек!» — сказал колись катюга Сталін думаючи про себе, і замордував 20 мільйонів людей.

Вершок забудьковатости

«Розстріли, катування, концтабори — це вина Сталіна!» — сказав Нікіта Хрущов на 22-ому з'їзді партії, зовсім забуваючи про себе.

Вершок характеристики

Найкраща характеристика царської Московщини належить Миколі Гоголю, який сказав: «Во всем городе только адін порядочний чоловек, судя, да й тот свіння». Якщо б тепер жив Гоголь і якщо б мав свободу слова, то напевно написав би: «В целом Кремле только адін порядочний чоловек, Леонід Брежнев, да і тот сволоч».

Я К Щ О ...

...чоловік називає свою жінку дружиною, то чому жінка не каже на свого чоловіка: мій дружинник?

...в мужеському роді існує слово «бігун», то як воно буде в жіночому роді?

...на індика і на бика зле ділає червоний колір, то чи оба роди цих соторінь є собі якоюсь ріднею?

...один рід гадюки називаємо окулярником, то які вони носять окуляри: плюс, мінус, чи, може, протисояншні?

...всі знають, що теща є злою для зятя, то якою злющою тещею була би Ксантипа?

БІДНІ ЖИДИ

— Скажи мені, Хайме, чому жиди на пустині зробили собі золоте теля?

— Бо ще були забідні, щоб зробити собі золоту корову.

ЩО ХТО ВОЛІЄ

Двох злодіїв підкрадається дахом до одної хати. Хтось надійшов, вони причаїлися. Тоді один питає:

- Петре, що ти волієш: пса, чи кота?
- Кота.
- Чому кота? Аджеж кіт фальшивий...
- Так, але чи ти бачив коли поліційного кота?

* * *

ТЕПЕР НЕ ТІ ЧАСИ...

Жінка читає Біблію і каже до свого чоловіка, директора фабрики:

— Що скажеш на те, що Господь Бог створив світ за шість днів.

Е, це було колись! Тепер при юніях, синдикатах, страйках і шостигодинному дні праці — на це треба було б найменше шість місяців!

* * *

ПЕРЕХИТРИВ

Чоловік має справу в суді, тож каже до свого адвоката:

— Пане меценасе, що ви на те, як би я так послав судді пару пляшок віскі?

— Чоловіче, не робіть цього, бо змісця програєте справу; суддя не терпить жодних дарунків.

Чоловік пішов. Після того, як виграв процес, каже до адвоката:

— Бачите, я не послухав вашої поради й таки послав судді віскі.

— Що ви кажете?! І виграли процес?

— Так, бо послав йому в імені свого противника.

* *

*

Жінка потребує сорок років, щоб дійти до тридцятки.

Чоловік, що доробився на громадських фондах протягом одного року, повинен був бути покараний за те один рік раніше.

Спіднички ніколи не є такі довгі, як бажають собі того чоловіки жінок, ні такі короткі, які бажають собі того інші мужчини.

З ПОГЛЯДУ СЕЛЕПКА

Селепко Лавочка одружився. За кілька днів після шлюбу він зустрів свого колегу Юська й каже:

— Знаєш, моя дружина говорить крізь сон.

— А ти вже кликав лікаря?

— А ти що, дурний? Невже ж гадаєш, що я погоджусь на те, щоб лікар перевіряв її під час сну?

— — — — —
Про цю саму проблему він розповів на фабриці своєму босові.

Бос, подумавши хвилину, запитав:

— А чи говорить також, коли спить сама?

— Е, я того не знаю, бо коли вона спить сама, то тоді я не є з нею!

— — — — —
Повернувшись із пошлюбної подорожі пані Лавочка каже:

— Любий Селепку, перед шлюбом ти казав, що твоя праця на фабриці вартує 1.000 доларів, а я бачу, що ти приніс усього п'ятьсот. Як це так?

— Так, праця вартує, але власник фабрики не хоче більше платили, лише п'ятьсот.

— — — — —
Селепко зі свою Маланкою вигріваються на морському пляжу. Нараз чують крик: «Потапаю! Потапаю! Дайте шнур!»

Почувши це, Селепко каже до своєї Маланки:

— А це що за тип?! Не досить, що потапає, то ще хоче й шнур собі затягнути на шию!

ДУМКИ НА ДОЗВІЛЛІ

Любов'ю можна прогнати час, а часом можна прогнати любов.

Обережно з наївними бльондинками — то в дійсності можуть бути хитрі брунетки.

Боягузи мають страх перед небезпекою, зрадники — під час небезпеки, а герої — після небезпеки.

ФАХІВЕЦЬ

До провінційного готелю заїхав зі столиці детектив. Він був тут минулого року і забажав одержати цю саму кімнату, в якій мешкав раніше.

Будучи вже в кімнаті, він поглядав докладно ліжко, стіл, шафу і крісла. Потім зійшов в ресторан і попросив обід. Коли принесли суп, детектив, згідно своєї професії, пильним зором обкинув тарілку, а потім сказав до власника ресторану:

— Бачу, що ви змінили служницю.

— По чому ж ви впізнали? — з неприхованим здивуванням запитав власник готелю детектива.

— По відтисках пальців на краях тарілки, бо ж воно інші, ніж були минулого року!

**
**

НЕБЕЗПЕЧНА РЕКЛЯМА

Осінню 1939 року на Західній Україні впровадили большевики обов'язок вивішувати у виставових вікнах крамниць портрети Леніна і Сталіна. Один аптекар у Бориславі виконав цей «почесний обов'язок», але яке було його здивування, як за короткий час прийшло до аптеки двох енкаведе і заявили йому, що він арештований і щоб негайно пішов з ними. Не було ради. Аптекар пішов, і прощаючись поглядом з аптекою, побачив у виставовому вікні причину його арешту: під портретами вождів залишилась картка давньої реклами, яка інформувала покупців, що «Прийшли свіжі п'явки».

* * *

ПРОБЛЕМА РОЗВ'ЯЗАНА

— Я виповнила квиток спортивої лотерії, і як виграю, то куплю авто.

— А як не виграєш? — передражнює чоловік.

— Тоді ти купиш авто! — відповідає жінка.

* * *

НА СХОДІ БЕЗ ЗМІН...

— Що в СССР постійне?

— Тимчасові труднощі.

З М И С Т :

	стор.
Іван Евентуальний: З Новим Роком!	3
Слово до Читачів	5
Календарна частина	6
Анатоль Гак: Як Сталін творив советську людину ..	30
Ганна Черінь: На жіночі теми	33
Степан Глід: Лис і Тхір	40
Тібурсіо: Наші діти	41
Панько Незабудько: Політичні дивовижі	45
Іван Евентуальний: Хай живе пильність!	49
Панько Незабудько: Пригоди Грішка Голонупова ..	53
(хд) Технік	57
Степан Вусатий: Як постала українська мова?	67
Ганна Черінь: Щоб ми робили без кави?	75
Шю Люс Акунья: На чужі теми	78
Іван Евентуальний: Лист Сталіна	83
Г. Безбородько: Останнє слово підсудного	85
Іван Евентуальний: Про майбутнє	89
Вірменське радіо	91
Л. Забіренко: Домашня аптека	94
Іван Гаденко: Записна книжечка	99
Панько Незабудько: Пікнікові історії	105
П. Спека: Нема дурних	109
Акакій Шпилька Хочу купити авто	117
Панько Незабудько: Порожнеча	122

